

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎN APRILIE ANUL 1906?

O scurtă povestire despre istoria bisericii noastre
de Amos Morgan

CE S-A ÎNTÂMPLAT?

C U P R I N S

1. Ce s-a întâmplat înainte de anul 1906?	Pagina 2
2. Ce s-a întâmplat în anul 1906?	Pagina 6
3. Ce s-a întâmplat în anul 1907?	Pagina 19
4. Ce s-a întâmplat între anul 1908 și anul 1915?	Pagina 23
5. O istorie a taberelor	Pagina 27
6. Un rezumat al capitolelor de la 1 la 5	Pagina 28
7. Concluzie	Pagina 29
8. Bibliografie	Pagina 30

CAPITOLUL 1

Ce s-a întâmplat înainte de anul 1906?

Iată cum a arătat calendarul în anul 1906. Am marcat cu roșu unele date pe care le-am considerat a fi demne de atenție specială. Spre acest an suntem călăuziți, dar în capitolul acesta dorim să mergem în urmă, încă și mai departe în timp, pentru a avea cadrul în care se conturează relatarea noastră.

IANUARIE

D	L	M	M	J	V	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

FEBRUARIE

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

MARTIE

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

APRILIE

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

MAI

D	L	M	M	J	V	S
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

IUNIE

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

IULIE

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

AUGUST

D	L	M	M	J	V	S
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

SEPTEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
2	3	4	5	6	7	1/8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

OCTOMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

NOIEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

DECEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
2	3	4	5	6	7	1/8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Cum ar putea să ne mai preocupe acum ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă? Ne preocupă întrucât este o parte a istoriei noastre, dar este, de asemenea, și o parte a prezentului nostru.

Asociații ale sfințeniei s-au format spre sfârșitul anilor 1800 pentru a promova învățătura sfințeniei în rândul creștinilor. La început au fost la scară locală și majoritatea oamenilor implicați erau metodiști. Nu a fost o biserică nouă, ci, mai degrabă, o încercare de a promova învățătura sfințeniei în rândul oamenilor bisericii. În curând aveau să se constituie asociații regionale. Nu toți cei interesați au intrat în asociație, unele grupuri au fost independente, dar istoria și țelurile lor, toate au fost aceleași. La început, aproape toți au fost membri ai Bisericii Metodiste, dar treptat noile biserici s-au dezvoltat în cadrul acestor grupuri. Astăzi, Biserica Nazarinienilor este una dintre cele mai cunoscute biserici provenită din mișcarea de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Ascensiunea mișcării sfințeniei a început din cauza unei schimbări percepute în Biserica Metodistă. De la începuturile ei, Biserica Metodistă a transmis învățătura potrivit căreia desăvârșirea creștină prin sfințire este de cea mai mare importanță pentru viața creștină. John Wesley – fondatorul bisericii metodiste – a scris o carte care se intitulează *O Prezentare Deslușită a Desăvârșirii Creștine (A Plain Account of Christian Perfection)*. El a pus un mare accent pe importanța sfințirii. Timp de aproape o sută de ani biserica fondată de el a continuat

această temă. Examinarea bisericii era lăuntrică; desăvârșirea creștină a credincioșilor. Totuși, spre sfârșitul anilor 1800, examinarea bisericii a devenit exterioară. Problemele sociale au devenit o parte a agendei bisericii. Lupta împotriva relor sociale a început să aibă prioritate față de nevoia de sfințire a credinciosului. Care au fost motivele atunci nu este un lucru bine cunoscut, dar se poate ca motivele de atunci să nu fie prea mult diferite de motivele din zilele noastre. De exemplu, în timpul războiului rece infiltrarea comunistă atât din școli, cât și la nivelul guvernării, a devenit pentru mulți o preocupare a bisericii. Acum avortul, drepturile diverselor grupuri, violența la televiziune, etc. sunt preocupările bisericii. În timpul anilor 1920, abținerea (abținerea de la consumul băuturilor alcoolice) a constituit o importantă preocupare socială a bisericii.

Noi suntem descendenți ai celor din mișcarea Sfințenia. Examinarea noastră este lăuntrică. Noi nu inițiem marșuri în parade anti-avort. Noi suntem împotriva avortului, dar este punctul nostru de vedere că evitarea unui avort prin interzicerea intrării într-o clinică (fără ca mama să fie salvată) s-ar putea încheia cu pierderea mântuirii sufletelor celor doi, atât a mamei, cât și a copilului. Pe de o parte, dacă putem să salvăm mama, ca individ, ea nu va avea avort, iar sufletul ei va fi fost de asemenea salvat. Noi suntem oameni ai unui singur motiv, însă acest singur motiv este mântuirea personală, (precum și sfințirea), nu reforma socială.

Unele biserici ale sfințeniei au folosit cuvântul „penticostal“ ca parte a numelui bisericilor lor. Biserica Nazarinienilor respinge mișcarea „limbilor“ și crede că „ploaia târzie“ a început în Ziua Cincizecimii și că ei au primit Duhul Sfânt. Eu nu am cunoștință de nici o confesiune bisericească, existentă la 1900, care să fi crezut că vorbirea într-o altă limbă, înțeleasă de alții, dar nu de cel sau cea care o vorbește, a fost evidența inițială a botezului în Duhul Sfânt. Biblia nu spune că un astfel de lucru s-ar întâmpla, dar spune că un astfel de lucru s-a întâmplat. Încercați numai să vă amintiți că, în situația în care expresia „penticostal“ ar fi fost folosită înaintea vremurilor legate de istorisirea noastră, atunci ar fi însemnat primirea Duhului Sfânt când ești sfințit, nu folosirea prezentă a expresiei. (Ulterior, Biserica Nazarinienilor a fuzionat cu o altă biserică, respectiva biserică utilizând expresia „penticostal“ ca parte a denumirii ei. După aceea s-a adoptat denumirea Biserica Penticostală a Nazarinienilor.) Încă și mai târziu, pentru a evita faptul de a nu fi cumva confundați cu vorbitorii în „limbi“, ei au eliminat cuvântul „penticostal“ și au reluat denumirea lor inițială.)

Există consemnări cu privire la oameni care au primit o binecuvântare spirituală și vorbirea în limbi înainte de anul 1900, dar acei oameni fuseseră învățați că ei deja fuseseră botezați în Duhul Sfânt când au fost sfințiți. De aceea, ei nu au sesizat adevărul a ceea ce se întâmpla. Nici o învățătură nu a fost corectată și nimeni nu a luat o atitudine doctrinală la vremea aceea.

Cel mai important eveniment pentru noi, de care să ne amintim de la începutul istoriei timpurii, s-a produs la 01.01.01, adică la 1 ianuarie 1901. La mijlocul lunii octombrie a anului 1900, un predicator al cărui nume a fost Charles Parham a început o Școală Biblică în Topeka, Kansas. El a denumit școala aceea Colegiul Biblic Betel. Câțeva familii și câțiva indivizi s-au strâns până când au fost între 35 până la 40 de studenți. Câțiva studenți au frecventat școala, așa că ei au putut să devină lucrători creștini mai buni sau misionari în case. Alții doar au vrut să devină creștini mai buni, la fel ca tine și ca mine, atunci când participăm la Studiul Biblic din biserica noastră.

Parham era un om mic de statură și avusese niște probleme de sănătate în copilărie. Ca rezultat al rugăciunii, el a fost vindecat în chip miraculos. Iar acum, în calitate de slujitor, el preda învățătura potrivit căreia oamenii trebuie să găsească mântuirea, sfințirea și vindecarea divină, dar că ei trebuie „să lupte pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.“ Această credință el a denumit-o „Credința Apostolică.“ În colegiul său (de fapt o școală biblică localizată și condusă într-o casă a cărei arhitectură semăna cu un castel și unde cursurile țineau doar câteva luni) Parham a interzis toate comentariile biblice și manualele ajutoare. Biblia avea să fie numai și numai singurul text utilizat. Studenții trăiau în incinta școlii „și aveau toate de obște.“ Se poate să fi avut și un cerc al rugăciunii, așa încât rugăciunile și studiul biblic erau continue. Parham și studenții lui, erau oameni ai sfințeniei. În anul 1900 acest termen semnifica oameni care credeau că erau mântuiți, sfințiți și că Duhul Sfânt locuia în ei. În schimb, toți aceștia nu au avut parte de experiența vorbirii în alte limbi, dar au crezut că la sfințire ei au primit Duhul Sfânt.

În intervalul cuprins între mijlocul lunii octombrie și puțin înainte de Crăciun, ei au parcurs subiecte ale Bibliei, și-anume: pocăința, neprihănirea, consacrarea, sfințirea și vindecarea. La Crăciun, profesorul Parham trebuia să plece pentru alte angajamente, așa că le-a spus studenților lui să-și continue studiile despre botezul Duhului Sfânt. Majoritatea școlilor biblice foloseau mult comentariile biblice în studiile lor, dar Colegiul Biblic Betel nu avea comentarii, doar Biblia.

Atât timp cât Parham era plecat, șase dintre surori s-au dus în camera de rugăciune ca să studieze și să se roage. Citind despre felul în care Duhul Sfânt fusese dat în Ziua Cincizecimii, una dintre ele a zis: „*Noi nu am vorbit în alte limbi când am fost sfințite.*” Iată că cineva a avut curajul să compare propriile ei convingeri cu Biblia. Faptul acesta a fost semnificativ. Agnes Ozman, una dintre cele șase surori prezente, s-a rugat astfel: „*Doamne, Tu cunoști învățătura noastră de dinainte, cum am fost învățați despre primirea botezului Duhului Sfânt când am fost convertiți. Apoi, după aceea, am fost învățați că am primit Duhul Sfânt când am fost sfințiți. Acum, Doamne, dacă noi nu am primit Duhul Sfânt, dă-ni-L.*” Ea le-a cerut celorlalte surori să se roage pentru ea. În felul acesta, doar la puțin timp după miezul nopții, în data de 01.01.01, ea a avut parte de experiența Penticostală. Este important pentru istoria noastră să ne amintim că nici sora aceea, nici tovarășele ei, nu au avut nici o altă formă de pregătire ca să explice ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Ce se întâmplă când ai doar Biblia ca sursă de cunoaștere? Nu ar trebui să ajungi la o cunoaștere a adevărului? Așa s-ar părea, însă în cazul acesta nu era nici un profesor de față, iar lucrurile ar fi putut să ajungă rău. Aceasta este exact ceea ce Parham a crezut că s-a întâmplat când s-a întors pe data de trei ianuarie. Până când Parham s-a întors, cam vreo doisprezece studenți avuseseră parte de aceeași experiență. El a fost surprins, și se întreba cum ar fi putut el să oprească totul, în situația în care Domnul l-ar întreba dacă avea să rămână credincios acestei învățături? Primind un astfel de mesaj de la Dumnezeu, el de asemenea a căutat și a avut parte de aceeași experiență. La mai puțin de două săptămâni după evenimentele întâmplate, *Ziarul Orașului Kansas (The Kansas City Journal)* l-a citat pe Parham, publicând următoarele cuvinte: „*Un necredincios care merge într-o biserică unde persoanele vorbesc în alte limbi va spune că sunt nebuni, după cum au spus necredincioșii despre apostoli în Ziua Cincizecimii. Prima dată când am intrat în încăperea în care acești studenți vorbeau în limbi necunoscute, mi-am zis, folosind cuvintele cuiva din vechime: ‘Sigur aceștia sunt plini de must.’ Și cel necredincios înclină să creadă așa.*” (Mult mai târziu, aveau să circule zvonuri potrivit cărora Parham a fost prezent și că s-a rugat pentru sora Agnes Ozman în noaptea în care ea a fost botezată în Duhul Sfânt. Zvonurile acestea, așa după cum s-a mai spus, au apărut mult mai târziu.) Nu toți studenții au acceptat recent descoperita experiență. Majoritatea lor s-au opus față de ceea ce s-a întâmplat și au părăsit grupul.

La început se pare că majoritatea oamenilor s-au opus noilor învățături care au apărut la Colegiul Biblic Betel. Aparent, acolo erau doar câțiva convertiți. Răspunsul lui Parham dat celor care s-au opus învățăturilor lui, a fost următorul: „*De ce nu acceptați dovada Bibliei?*” El și-a îndemnat studenții să aibă credință apostolică, astfel că, după primirea experienței penticostale, ei au adoptat acea expresie ca fiind numele lor. În anul 1903, unii din cadrul grupului, împreună cu Parham, s-au dus în Galena, Kansas, pentru adunări speciale pe o durată de trei luni. Ei au început să aibă succes încurajator. Multe persoane au fost mântuite, sfințite și botezate în Duhul Sfânt. Howard Goss (care mai târziu avea să se distingă) a fost unul dintre cei convertiți. Aproximativ o sută de persoane au primit botezul Duhului Sfânt în timpul acelor întâlniri conduse de Credința Apostolică.

Spre sfârșitul anului 1904 sau la începutul anului 1905, Parham și unii dintre lucrătorii lui din cadrul Credinței Apostolice s-au dus în Texas în vederea adunărilor. Ei au ținut adunări în câteva locuri din Texas, înregistrând rezultate bune. Până la vremea aceasta, Credința Apostolică a crescut, devenind mai degrabă un grup mare, dar numai în Kansas, Missouri, Arkansas, Oklahoma, Texas și în zonele învecinate. Creșterea a fost rapidă, mai ales în Texas. S-a estimat că până la sfârșitul verii anului 1906, Credința Apostolică a numărat 13.000 de oameni în aria cuprinsă între Texas și Kansas.

W.F. Carothers, păstor al bisericii sfințeniei din Brunner, Texas, împreună cu adunarea lui, au aderat la Credința Apostolică. El era avocat, agent de vânzări-cumpărări de case, precum și păstor, dar era profund devotat lucrării Evangheliei. Parham l-a numit directorul lui la nivel de stat federal (și mai târziu director regional) în cadrul Credinței Apostolice, iar pentru sine Parham a adoptat titlul de „Proiector” (far). Împreună, ei au inaugurat o școală biblică în Houston, Texas în toamna anului 1905.

William Seymour fusese predicator baptist, dar cercetarea lui în vederea unei umblări mai apropiate cu Dumnezeu l-a condus spre oamenii sfințeniei. Acolo el a fost sfințit și a devenit lucrător în cadrul slujirii sfințeniei. La vremea aceea, sudul era segregat din punct de vedere rasial. Ca urmare, albi și negrii nu mergeau la aceleași școli, nu frecventau aceleași biserici, restaurante, hoteluri, etc. Însă William Seymour a auzit de școala biblică și a dorit să o frecventeze. Există atâtea variante, încât nu este posibil să se afirme cu exactitate cum s-a întâmplat – probabil că prietena lui Lucy Farrow l-a ajutat – oricum, Seymour a fost în stare să se înscrie la școală. El a crezut și a îmbrățișat învățăturile, deși el, personal, nu a avut parte de experiența penticostală în timp ce se afla aici.

O mare trezire spirituală a religiei a început în toamna anului 1903 și a continuat timp de aproape doi ani în Țara Galilor. S-a estimat că 100.000 de oameni au fost convertiți de-a lungul acestui timp. Nu a existat nici o legătură între trezirea din Țara Galilor din 1904 – 1905 și trezirea penticostală care și-a avut originea în Topeka, Kansas pe data de 1 ianuarie 1901. Ceea ce s-a întâmplat a fost că știrile în legătură cu trezirea din Țara Galilor au ajuns pe coasta de vest (Los Angeles) înaintea știrilor trezirii spirituale a Credinței Apostolice. Cineva a scris că trezirea din strada Azusa a început în Țara Galilor. Din nefericire, majoritatea celor care mai târziu au scris o istorie despre evenimentele care au avut loc acolo au copiat o eroare. Această convingere a persistat până când, aproape în mod universal, a fost acceptată ca adevărată. Doar interesul deosebit de recent în acele evenimente timpurii a făcut să apară adevărul. Cei care se rugau în bisericile lor pentru o trezire spirituală, de felul celei din Țara Galilor, au presupus că trezirea din strada Azusa în Los Angeles ar fi fost, de fapt, un răspuns primit la rugăciunile lor. S-ar fi putut foarte bine să fie RĂSPUNSUL la rugăciunile lor, dar ei au înțeles greșit felul în care s-a produs. O, scuze, dar cred că am luat-o înaintea cursului firesc al relatării mele.

Păstorul Smale, un om de origine din Țara Galilor, a fost păstorul unei biserici baptiste în Los Angeles. El a revenit acasă foarte mult emoționat și entuziasmat în privința trezirii spirituale din Țara Galilor, după o vizită efectuată acolo în țara natală. De ce nu ar putea și în Los Angeles (în speță în biserica lui) să aibă loc o astfel de trezire spirituală? Se întâmplase, a fost o trezire spirituală în timpul slujirii sale în biserica aceea, dar a fost local, nu a cuprins orașul Los Angeles. Totuși, trezirea a fost de o astfel de durată și intensitate, încât el a fost nevoit să demisioneze din organizația baptistă. După aceea, păstorul Smale a format o biserică independentă denumită „Biserica Noul Testament.“

Un oaspete ocazional al bisericii Noul Testament a fost Frank Bartleman. El a fost un om neobișnuit. Era predicator, dar nu ar fi acceptat pastorația. De asemenea, el nu s-ar fi afiliat nici unei organizații. Însă mergea prin toate bisericile unde i se permitea să participe într-o anumită măsură. De exemplu, el mergea la biserica Noul Testament cu mult înainte ca să înceapă serviciul divin și îi îndemna pe toți cei care ajunseseră devreme să nu depindă de păstor pentru a începe serviciul de rugăciune. El încerca să-i facă să înceapă un serviciu de rugăciune pe treptele bisericii, înainte ca păstorul să fi ajuns acolo. Un lucru pe care l-a făcut Bartleman, și l-a făcut bine, a fost scrisul. El a scris articole pentru câteva publicații bisericești. Articolele sale despre trezirea spirituală la biserica Noul Testament au fost pe larg citite și au creat un anumit grad de senzație. De asemenea, el a scris și scrisori lui Evan Roberts, liderul nominal al trezirii spirituale din Țara Galilor, cerându-i să se roage pentru un fel de trezire spirituală în Statele Unite, de felul celei din Țara Galilor. Evan Roberts i-a răspuns zicând: „*Ne vom ruga pentru voi, continuați rugăciunea.*“ Lucrul acesta a fost repetat de trei sau patru ori.

Aceste evenimente s-au petrecut simultan, ca într-un tipar, înainte de anul 1906. Întocmai ca petecele cusute împreună pentru a face o cuvertură matlasată, acestea au fost țesute ca un tipar în propria noastră istorie. Și acum să privim la anul 1906.

CAPITOLUL 2

Ce s-a întâmplat în anul 1906?

IANUARIE

D	L	M	M	J	V	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

FEBRUARIE

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

MARTIE

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

1 ianuarie a fost a cincea aniversare a Credinței Apostolice. În afară de acest eveniment, nu avem nimic sigur care să aibă ca dată luna ianuarie. În Houston, Texas, școala biblică s-a încheiat și după câte știm Parham s-a întors în Baxter Springs, Kansas, unde și-a stabilit sediul. Unii vor spune că era o dată mai târzie când el a plecat din Texas. Odată cu plecarea lui, Carothers a rămas responsabilul lucrării Credința Apostolică în Texas. Cam pe atunci, trezirea din Țara Galilor începea a se diminua.

Credința Apostolică era izolată de alte biserici. Dacă cineva ar fi vrut să spună ceva despre ei, atunci nu era ceva bun. Pe altă parte, articolele lui Bartleman despre marile așteptări ale trezirii spirituale la Biserica Noul Testament erau citite pe larg în cercurile bisericii sfințeniei. Pe lângă acestea, având proaspăt în memorie consemnările trezirii spirituale din Țara Galilor, serviciile de rugăciune au devenit lozinca zilei. Aceste servicii apăreau în multe locuri. Unele afaceri chiar au fost închise pentru anumite ore ale zilei, tocmai pentru a găzdui adunări de rugăciune la ora amiezii.

Doamna Julia Hutchins a fost liderul câtorva familii de culoare din Los Angeles care nu au îmbrățișat învățătura sfințeniei și care încercau să pornească propria lor biserică. Ea a simțit chemarea divină de a deveni misionară în Africa. Cineva i-a sugerat că William Seymour din Houston, Texas ar fi păstor bun pentru biserică ei. Se poate să fi fost Neely Terry cea care a făcut recomandarea. În orice caz, el a fost contactat și invitat să vină în Los Angeles ca să predice în biserică doamnei Hutchins. Legătura a fost făcută fie în luna ianuarie, fie la începutul lunii februarie a anului 1906. Ceea ce nu știm este dacă oricine altcineva avea cunoștință de recent constituita asocieră a lui Seymour cu Credința Apostolică. Dacă aveau cunoștință despre această asocieră, atunci este posibil ca ei să nu fi știut ce însemna Credința Apostolică. Știri de felul acesta încă nu ajunseseră atunci în vest.

Seymour nu a fost singura, dar nici măcar prima, persoană de culoare din Houston care să accepte învățăturile Credinței Apostolice. Lucy Farrow, prietena lui, nu doar că a crezut, dar deja avusese parte de experiența Cincizecimii. J.A. Warren a fost altcineva care a experimentat Cincizecimea și poate că erau mulți alții. Noi avem cunoștință despre cei trei pentru că toți au ajuns în Los Angeles înainte de 9 aprilie, dar din nou am luat-o înainte cu relatarea mea.

22 februarie (cu aproximație) l-a adus pe Seymour în Los Angeles. Probabil că era în jurul datei de 22 ale lunii, când el a sosit singur. Cei din Los Angeles i-au trimis bani pentru călătorie. Seymour a mers la biserică doamnei Hutchins și despre ce credeți că a predicat. El a predicat despre faptul de a fi botezat în Duhul Sfânt și despre vorbirea în alte limbi ca dovadă inițială. El a spus că cineva, înainte de primirea botezului Duhului Sfânt, trebuie deja să fie sfințit.

Doamna Hutchins a rămas șocată! Pentru ea nu a sunat bine. Ea nu mai auzise așa ceva înainte. I-a chemat pe liderii locali ai mișcării sfințeniei și le-a cerut o lămurire și un sfat în legătură cu ce este de făcut cu noul predicator (despre care ea înțelesese că era un predicator al sfințeniei). Apoi, ea nu i-a mai permis să intre în biserică ei!

Nu toți care l-au auzit pe Seymour predicând au fost împotriva lui. El avea un loc în care să stea în casa lui Edward Lee și dacă dorea putea să țină servicii de rugăciune. Richard și Ruth Asbery, care locuiau pe strada Bonnie Brae la nr. 214, l-au invitat și ei pe Seymour să țină servicii de rugăciune în casa lor. Nu departe de casa soților Asbery se afla și clădirea unei vechi biserici și anume Episcopală

Metodistă Africană abandonată, dar care a fost transformată parțial în casă cu chirie, lăsând la parter o încăpere largă, netencuită, asemănătoare cu un hambar. Acolo se adunau cam vreo douăsprezece persoane la ora trei după-amiază, după care, la ora șapte, mergeau la casa familiei Asbery pentru serviciul de rugăciune de seară. Se pare că adunarea care avea loc mai devreme (în vechea clădire abandonată a bisericii) atrăgea unii oameni care nu frecventau adunarea de seară din casa familiei Asbery. Credem că adunările de rugăciune au început prima dată în casa soților Lee, apoi s-au mutat în casa soților Asbery, iar adunările de după-amiază din vechea biserică au fost adăugate la urmă, dar faptul acesta nu este o certitudine. Se poate ca Seymour să fi predat învățăturile la adunările de după-amiază. În orice caz, cei care frecventau vechea biserică știau învățăturile lui Seymour. Unul dintre vizitatori a fost Glenn Cook care a lucrat pentru ziarul Los Angeles Times, dar care era și un predicator local al sfințeniei. De asemenea, unii dintre membrii Bisericii Noul Testament se prea poate să fi mers și ei acolo.

Calendarul nostru pentru luna martie începe și se sfârșește în mare parte la fel. Seymour încă locuia în casa soților Lee și ținea adunări la casa soților Asbery. Lumea se aduna după-amiază la clădirea abandonată a bisericii, după care veneau la serviciile de seară.

La sfârșitul lui martie sau la întâi aprilie, Seymour a lansat o chemare pentru o adunare de zece zile de așteptare la serviciile de după-amiază din biserică veche. Adunările de așteptare cu greu ar fi putut să aibă loc în casa soților Asbery în timpul zilei. Așa începe luna aprilie a anului 1906.

APRILIE

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

MAI

D	L	M	M	J	V	S
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

IUNIE

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Încă două persoane ajung din Houston Texas: Lucy Farrow și J.A. Warren. Despre Warren nu se știu multe, dar Lucy Farrow deja avusese parte de experiența Cincizecimii cu ceva timp înainte de a pleca din Houston. Ea i-a încurajat și s-a rugat pentru cei care căutau această experiență în Los Angeles.

9 aprilie, într-o zi de luni, unele doamne de la adunarea de seară din casa Asbery au primit botezul Duhului Sfânt cu aceeași dovadă ca și în Ziua Cincizecimii, întocmai cum l-a primit Lucy Farrow și întocmai cum Seymour văzuse în Houston, Texas la Credința Apostolică.

12 aprilie, într-o zi de joi, Seymour a primit botezul Duhului Sfânt. Este interesant că nici Parham, nici Seymour nu au fost primii din adunarea lor care să primească această experiență. Există o diferență între ceea ce Seymour fusese învățat despre botezul Duhului Sfânt înainte și ceea ce Parham a auzit de la studenții lui după aceea.

14 aprilie, într-o zi de sâmbătă, serviciile de seară s-au mutat de pe strada Bonnie Brae nr.214 la vechea biserică metodistă abandonată de pe strada Azusa la nr.312 unde s-au ținut serviciile de după-amiază.

15 aprilie, în duminica de Paște, noua casă a bisericii era pe strada Azusa la nr.312.

18 aprilie, orașul San Francisco, situat la aproximativ 970 de kilometri spre nord, este efectiv distrus de un cutremur de pământ și de incendiul care a izbucnit zile în șir după aceea, incendiul fiind alimentat de magistralele de gaz natural care au fost avariate.

Florence Louise Crawford s-a născut la 1 septembrie 1872. Ea și-a aniversat cea de-a treizeci și treia zi de naștere în data de 1 septembrie 1905. Fiind o femeie activă, ea a fost ocupată cu activități sociale și bisericesti. Originară din Oregon, ea și familia ei au trăit în Los Angeles, familie compusă din soțul Frank, un băiat în vârstă de paisprezece ani, Ray (a cărui zi de naștere era 7 decembrie) și o fiică în vârstă de opt ani, Mildred (a cărei zi de naștere era 6 februarie). Se crede că anul convertirii ei a fost 1901 când avea douăzeci și nouă de ani. Fiul ei Ray a spus că își amintea de schimbarea care

a avut loc în casa lor. Fiind o credincioasă metodistă, iar, uneori, frecventând biserici ale sfințeniei, ea s-a rugat pentru sfințire. Când i s-a spus: „Cere-o soră și este a ta.“ Ea răspundea: „Am să o cer când o primesc.“

Probabil că în aprilie trecut, Sorei Florence Crawford i s-a spus despre adunările de pe Azusa. Prima dată ea a venit într-o dimineață de luni, iar după ce a participat la adunare, a stabilit o întrevedere cu Seymour. Când ea i-a relatat experiențele ei, Seymour a răspuns: „Soră, cazul tău este unul minunat de mântuire, dar trebuie ca să fii sfințită.“ În vinerea următoare, ea a fost sfințită în timp ce se ruga la altarul de rugăciune. Timp de trei zile ea sălta în dragostea și bucuria sfințirii, iar după aceea a căutat să primească botezul Duhului Sfânt. În timp ce se afla în adunare, în cea de-a doua zi de vineri, ea a fost botezată în Duhul Sfânt și a început să vorbească în limba chineză. Despre prima adunare sora a zis: „Abia dacă au fost douăzeci de persoane prezente în adunare.“

3 iunie, Duminica Rusaliilor. Aceasta era aniversarea Zilei Cincizecimii.

Relatarea acestor începuturi a fost redată mai târziu în publicația bisericii, *Credința Apostolică*. (Acest lucru poate că este ușor confuz; numele bisericii era „Credința Apostolică“, numele publicației bisericii eidtate de Parham a fost *Credința Apostolică*, iar mai târziu o publicație bisericească a Misiunii Strada Azusa din Los Angeles a fost de asemenea denumită *Credința Apostolică*.) Evenimentele timpurii care s-au petrecut în Los Angeles au fost redată în prima publicație bisericească a Misiunii Strada Azusa, datată septembrie 1906:

„Această lucrare a început cam cu vreo cinci ani în urmă, ani care s-au împlinit în ianuarie trecut, când un grup de oameni sub îndrumarea lui Charles Parham, studiind Cuvântul Domnului, au zăbovit în vederea Cincizecimii în Topeka, Kansas...“ „Acum, după cinci ani, cam la vreo 13.000 de oameni au primit această Evanghelie...“ „Aproape 150 de persoane în Los Angeles, mai multe decât în Ziua Cincizecimii, au primit darul Duhului Sfânt, precum și dovada Biblică, darul limbilor și mulți au fost mântuiți și sfințiți, nimeni nu știe câți.“

Cuvintele lui Seymour au fost următoarele: „Chemarea divină m-a adus pe mine din Houston, Texas în Los Angeles. Domnul a pus în inima unuia dintre sfinții din Los Angeles să-mi scrie că ea a simțit că Domnul vrea ca eu să vin aici și să înfăptuiesc o lucrare și am venit pentru că am simțit că era călăuzirea Domnului. Domnul a trimis și resursele, iar eu am venit să-mi asum sarcina unei misiuni de pe Strada Santa Fe, iar într-o seară au încuiat ușa după care l-au chemat jos pe fratele Roberts, președintele Asociației Sfințenia (din California de Sud) ca să lămurească învățătura botezului în Duhul Sfânt, care pentru ei era pur și simplu sfințirea. El a coborât și odată cu el un impresionant număr de propovăduitori ai sfințeniei, care au declarat că sfințirea era botezul în Duhul Sfânt. Numai că ei încă nu aveau dovada capitolului al doilea din Faptele Apostolilor, când toți ucenicii au fost umpluți cu Duhul Sfânt au vorbit după cum le-a dat Duhul să vorbească. După ce președintele m-a auzit vorbind despre ceea ce era adevăratul botez al Duhului Sfânt, mi-a spus că și el vrea botezul, zicându-mi că atunci când am să-l primesc să-i transmit și lui. Așa că eu l-am primit și i-am spus și lui. Începutul Cincizecimii s-a produs la o adunare de rugăciune ținută într-o casuță de la nr.214 de pe Strada Bonnie Brae.“

Privind în urmă la timpul acela, Glenn Cook a spus: „Aici (în vechea clădire) se strângeau cam douăsprezece persoane în fiecare zi, ținând adunări pe Bonnie Brae, seara. Am participat la câteva dintre aceste adunări fiind atât de diferite de orice altceva ce am văzut vreodată, și fără să mai fi auzit vreo vorbire în limbi, am etichetat învățăturile ca fiind erezia celei de-a treia binecuvântări și am crezut că aceasta a rezolvat situația. Este inutil să spun că am fost constrâns să-mi cer multe scuze și să mă smeresc pentru a mă îndrepta înaintea lui Dumnezeu.“ Altă dată el a spus: „Am mers de vreo câteva ori la adunările de pe Strada Azusa cândva în aprilie, auzind că unii oameni vorbeau în limbi, așa cum s-a întâmplat în Ziua Cincizecimii. Cu toate că am încercat să propovăduiesc Cincizecimea timp de cinci ani, vorbirea în limbi era atât de ciudată pentru mine, încât în fiecare moment am considerat a fi o enormă demonstrație a firii și zgomot. Fiindcă am fost îndoctrinat că cea de-a doua binecuvântare este botezul în Duhul Sfânt, am etichetat învățătura ca fiind o învățătură eretică, din care pricină nu am mai mers la adunări o vreme. Între timp, Cincizecimea s-a armonizat bine și mulți au început să vorbească în limbi. De acum am început să particip și eu cu regularitate. De fapt, nu puteam să stau

departe. Inima mea a început să se frângă și în curând aveam să merg de la o persoană la alta, rugându-i să mă ierte pentru cuvintele mele și pentru critica mea aspră.“

În realitate ce s-a întâmplat în seara zilei de luni, 9 aprilie, 1906? Relatarea lui C.M. Robeck Jr. afirmă că Seymour și-a pus mâinile peste Edward Lee și că Lee a primit botezul în casa lui în ziua de luni, înainte ca Seymour să fi plecat la adunarea de seară din casa familiei Asbery, iar când Seymour a ajuns la adunare cu vestea aceea, Jenny Moore și alți câțiva au izbucnit în limbi. Un articol publicat în ediția din 8 aprilie 1956 a publicației *The Pentecostal Evangel* (Evanghelia Penticostală) citează pe cineva care zicea că la solicitarea lui Edward Lee, Sora Farrar (Farrow) și-a pus mâinile peste el în timp ce stăteau la masă în casa lui Lee. Lee a primit botezul, iar după aceea s-a dus la adunare la casa familiei Asbery. Când Lee a intrat, el și-a ridicat mâinile și a început să vorbească în limbi. Șase oameni care deja erau pe genunchi rugându-se, au început să vorbească și ei în limbi. Vinson Synan mărturisește în cartea sa că Seymour locuise în casa familiei Asbery de când a ajuns în Los Angeles și că el a predicat în sufrageria lor. Acolo, în seara zilei de 9 aprilie, 1906, Seymour și alți șapte au căzut la podea într-un extaz religios, vorbind în alte limbi. Cuvintele lui Seymour, publicate în ziarul *The Apostolic Faith* (Credința Apostolică), afirmau următoarele: *„Începutul Cincizecimii s-a produs la o adunare de rugăciune ținută într-o căsuță de la nr.214 de pe Strada Bonnie Brae.*“ Ziarul menționa de asemenea și următoarele: *„Lucrarea aceasta a început în rândul oamenilor de culoare. Dumnezeu a botezat câteva spălătorese sfințite cu Duhul Sfânt, care au fost mult folosite de El. Prima femeie albă care a primit Cincizecimea și darul vorbirii în limbi în Los Angeles a fost doamna Evans.*“ Oricum, nici o mențiune nu este făcută despre Edward Lee în relatarea ziarului *The Apostolic Faith* (Credința Apostolică). Atât de aproape am reușit să ne apropiem de acea seară de luni. Dacă și cum anume a fost implicat Edward Lee nu se cunoaște cu certitudine.

Majoritatea oamenilor care au participat la adunările de rugăciune în căsuță au fost inițial din biserica doamnei Hutchins de pe Strada Santa Fe, însă alții au știut despre aceasta, iar atunci când oamenii au început să aibă parte de experiența despre care li s-a spus, cuvântul s-a răspândit cu repeziciune. Mulțimile au venit. Și astfel, ei s-au strâns la Biserica de pe Strada Azusa.

Din ziarul bisericii reiese clar că Seymour și-a dobândit învățăturile la Credința Apostolică din Houston și el însuși se considera a fi un „apostolic.“ El a pus numele Credința Apostolică bisericii de pe Strada Azusa. El i-a scris lui Carothers în Houston și a obținut autorizație pentru Credința Apostolică. Însă, Seymour a fost întotdeauna atent să predice învățăturile Bibliei, nu denumiri de biserici. Fiind invitat să predice prima dată într-o biserică a sfințeniei și având majoritatea urmașilor lui provenită din rândul celor care l-au auzit acolo, el a fost atent să predice Biblia, nu biserica. Faptul acesta încă este important. Oricum, efectul a fost că mulți oameni au crezut că el nu aparținea vreunei confesiuni. El a afirmat următoarele: *„Noi nu ne luptăm cu oamenii sau cu bisericile, ci căutăm să înlocuim formele moarte, mărturisirile de credință și fanatismul sălbatic cu creștinismul viu și practic.*“

A existat multă opoziție față de învățăturile lui, atât din partea ziarului Los Angeles Times, cât și din partea bisericilor sfințeniei. O singură excepție a fost adunarea celor din Biserica Noul Testament. Mulți dintre ei l-au părăsit pe păstorul Smale și s-au mutat la biserica din Strada Azusa. Pentru o vreme adunarea a devenit în majoritate albă, având o minoritate de culoare. La sfârșitul verii, cineva a estimat adunarea ca având 25 de persoane de culoare și de zece ori mai mulți albi. Dacă rasa nu a avut importanță, atunci de ce s-a pus aceasta pe tapet? Ei bine, când studiem anii care au urmat după 1906, rasa a devenit importantă, așa că în acest caz este doar pentru referință. Deși clădirea bisericii de pe Azusa avea doar 12 metri pe 18 metri, aceasta nu a fost niciodată extinsă. Pentru mulți a fost o experiență de venire-plecare frecventă. Indivizi de aproape și de departe veneau să participe la adunări și să vadă, doar pentru ei înșiși, dacă ceea auziseră era adevărat sau nu. Unii discutau în contradictoriu. Alții acceptau ceea ce auzeau, căutau experiența și mergeau acasă pentru a încerca să asocieze nou descoperita lor credință cu vechea lor biserică. Majoritatea unor astfel de eforturi au fost fără succes. Atât de multe persoane de la Biserica Alianța Creștină și Misionară au fost implicate în acest fel de efort, că problema s-a ridicat la conferința lor anuală. Unii oameni marcanți din cadrul Alianței au primit experiența Cincizecimii, dar votul a eșuat. Ca organizație ei au respins învățătura.

Predicatorii independenți au avut mai mult succes în asocierea învățăturii Cincizecimii cu bisericile lor, din moment ce ei trebuiau să obțină doar aprobarea adunărilor lor, nu a unui comitet confesional. Doi astfel de predicatori au fost Charles H. Mason și William H. Durham. Charles H. Mason, împreună cu

Charles Jones, au fondat Biserica lui Dumnezeu în Cristos în anul 1897. Ei au predat ca învățatură sfințirea, după cum au făcut alte grupuri de biserici ale sfințeniei. După ce a frecventat biserica Azusa mai puțin de o lună și primind experiența Cincizecimii, Mason s-a întors acasă cu vești bune, dar care l-au separat de Jones. Totuși, Mason a continuat învățăturile, iar organizația lui a crescut până când a devenit cea mai mare biserică de culoare de tip pentecostal din Statele Unite ale Americii. Organizația a continuat sub conducerea lui până la trecerea lui din viață în anul 1961. Atunci, s-a anunțat că peste 480.000 de oameni erau membri ai organizației. Durham a fost păstor al unei misiuni din Chicago pe North Avenue (Bulevardul Nord) la nr.943 și a venit la biserica Azusa ca să facă cercetări. Iată o parte a mărturiei lui:

„În urmă cu nouă ani am fost profund convins de păcate... până când m-am pocăit cu adevărat de păcatele mele, căutându-L sincer pe Domnul, în cele din urmă supunându-mă Lui întru totul... pacea Sa mi-a inundat sufletul. ...Mai târziu am văzut și am înțeles prin credință adevărul sfințirii, iar Duhul a mărturisit inimii mele că lucrarea s-a împlinit... În urmă cu cinci ani am fost chemat la slujire... am crezut sincer că eram botezat în Duhul Sfânt și am mărturit acest lucru... La fel ca toți oamenii sfințeniei pe care i-am întâlnit, am continuat să mă rog pentru dragoste, putere, etc. În cele din urmă am auzit de lucrarea lui Dumnezeu în Misiunea de pe Strada Azusa din Los Angeles și le-am spus oamenilor mei: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu.“ ...Domnul mi-a întipărit gândul de a merge în Los Angeles, de a frecventa adunările și de a căuta botezul în Duhul Sfânt... Primul om pe care l-am întâlnit la intrarea în clădire a fost fratele H.L. Blake din Ruthton, Minnesota, care încă a crezut că el primise botezul în Duhul Sfânt în sfințire... Dintr-o dată, eu am devenit un căutător sincer... După ce fusesem acolo cu ceva mai mult de două săptămâni, consacrand tot timpul căutării,... El a vorbit prin mine în limbi necunoscute... Aveam o dragoste profundă și dulce în sufletul meu la care nici nu am visat înainte, iar o liniște sfântă a pus stăpânire peste mine, și o bucurie sfântă și pace, aceasta este ceva profund și dulce, dincolo de orice altceva ce experimentasem înainte, chiar în viața sfințită.“

„Fratele W.H. Durham care locuiește pe North Avenue la nr.943 în Chicago, Illinois și fratele H.L. Blake din Ruthton, Minnesota, ambii fiind predicatori ai Evangheliei, au venit în Los Angeles să vadă și să cerceteze ce împlătuia Dumnezeu. Amândoi au fost botezați în Duhul Sfânt și s-au întors de acolo umpluți și saturați cu puterea lui Dumnezeu, vorbind în limbi și preamărind pe Dumnezeu... Ei sunt membri ai Asociației Credința Misionară Mondială.“ Faptul acesta a fost publicat în numărul din februarie-martie 1907 al ziarului Credința Apostolică al Misiunii Strada Azusa.

Durham și Mason au fost exemple alese de predicatori independenți, nu doar pentru că erau tipici în multe privințe, dar și pentru că, dacă alegi să studiezi istoria întregii mișcări pentecostale, vei afla că fiecare a avut un impact major în următorii câțiva ani. Unele expresii din mărturia lui Durham (mărturie pe care a făcut-o la trei săptămâni după ce a avut parte de experiență) sunt citate pentru că trecutul și experiențele sale au fost puse sub semnul întrebării mai târziu.

Mason a scris printre altele: „...am avut o interpretare falsă în inima mea privind vorbirea în limbi. Eu nu am considerat-o literalmente ca și cum am făcut-o după aceea „Își vor pune mâinile peste bolnavi și ei se vor însănătoși“ ...Dumnezeu mi-a dat cunoștința vindecării... și multe cazuri de boli au fost vindecate. Eu am interpretat vorbirea în limbi ca însemnând faptul că ne-am oprit la blasfemie, etc. Dar când am ajuns la locul în care înfometam și însetam după Dumnezeu, am consimțit la Cuvântul Lui, eu am văzut că noi nu aveam nevoie de acea interpretare, că singurul motiv pentru care nu ne bucuram de vorbirea în limbi era din pricină că noi nu am acceptat-o. ...când am ajuns, nu era ceva ciudat pentru mine, fiindcă Domnul îmi arătase aceasta într-o vedenie...“ El a cântat și a predicat în limbi după predarea „desăvârșită“ Domnului. Citatele acestea sunt dintr-o scrisoare pe care Mason a scris-o de la adresa Stephens Avenue (Bulevardul Stephens) nr.609, Memphis, Tennessee.

Cel puțin un grup a venit și a plecat, trecând astfel prin Azusa. Grupul era din adunarea Bisericii Noul Testament. Ei s-au mutat la Azusa și după aceea, ceva mai târziu, s-au mutat la o misiune situată pe South Spring Street (Strada Primăverii Sudului) la nr.327, al cărei păstor era Elmer Fisher. De asemenea, chiar câțiva misionari au venit pentru focul pentecostal, după care s-au întors pe câmpurile lor de misiune, însă noi vom menționa doar doi misionari care au plecat de la „obișnuita“ adunare a bisericii de pe Azusa. Este vorba despre Lucy Farrow care a plecat în Liberia, Africa pentru șapte luni și despre Julia Hutchins. Da, așa este! Ea a fost cea care s-a ridicat împotriva lui Seymour când a crezut că propovăduirea lui nu era corectă. Însă, pentru ea, a vedea însemna a crede. Ea fusese lider

și o persoană care era de neclintit în ceea ce era drept în felul în care ea știa. Acum, ea făcea parte din adunarea lui Seymour. Imaginați-vă doar sentimentul pe care ea l-a avut când Dumnezeu a chemat-o să devină misionară. (Chemarea aceasta s-a produs prima dată înainte ca Seymour să vină în Los Angeles.) Chemarea a fost atât de precisă, încât ea a auzit până și data când avea să plece. Trei probleme au confruntat-o. Nu avea bani de călătorie, nu era nimeni care să o însoțească, iar soțul ei se lepădase de credință. Se pare că ea s-a încrezut în Dumnezeu în privința călătoriei, dar era profund preocupată în privința faptului că va merge de una singură. Dar Dumnezeu a avut tot timpul propriul Său plan. Înainte de data plecării, soțul ei a fost „îndreptat” precum și o nepoată, pe care ea o crescuse ca fiică vitregă, toți rugându-se în privința experiențelor avute de ea și dorind și ei să meargă. Toți trei au plecat la data pe care ea a auzit-o în rugăciune, iar toate nevoile lor financiare au fost împlinite. Dumnezeu i-a purtat ei de grijă nu doar din punct de vedere fizic, dar a mai și trimis (spre uimirea ei) pe cineva care să îi spună despre nevoile ei spirituale și cum să primească putere pentru slujire înainte de plecare.

Mulți au venit și au plecat, dar cine erau acei oameni statornici? Lista mea i-ar cuprinde pe cei trei din Houston și cam o duzină sau puțin peste o duzină de la misiunea de pe Strada Santa Fe. Dintre toți aceștia remarcabil ar fi Seymour, păstorul, desigur. Lista i-ar include, de asemenea, pe Lucy Farrow, Jennie Moore și pe surorile Prince. Jennie Moore a fost una dintre persoanele botezate în 9 aprilie. Cam după vreo doi ani, ea avea să devină doamna Seymour, iar la moartea soțului ei, ea a devenit păstor. Printre primii oameni albi care au venit au fost: G.W. Evans și May soția lui, Glenn Cook, sora Florence Crawford și Hiram Smith, iar lista ar putea continua.

În calitate de creștin metodist, sora Florence Crawford a fost foarte activă. Unul dintre interesele sale a fost slujirea la închisoare. Ea nu doar i-a vizitat pe cei din închisoare, dar a deschis și un atelier de harnașamente pentru ca astfel să-i poată angaja pe cei care erau eliberați din închisoare în vederea reabilitării lor. Florence Crawford era o întreprinzătoare, dar interesele ei erau limitate la munca legată de Evanghelie. Clara Lum cunoștea stenografia, iar în acele zile, înainte de inventarea înregistrărilor electronice, cam singura modalitate de a face înregistrări a ceea ce se vorbea a fost să se noteze prin intermediul stenografierii. Amintindu-ne că Glenn Cook era ziarist, cum Clara Lum știa stenografie, iar sora Florence Crawford era întreprinzătoare, care ar fi putut să fie rezultatul faptului că ei au ajuns să fie împreună? Un ziar al bisericii, desigur! Prima lor regulă a fost că nu i se va acorda nici un credit ca editorial. Aceasta face ca lucrurile să fie dificile pentru noi în sensul de a merge înapoi în timp și de a conferi credite de editorial, după cum se spera că se va întâmpla. Oamenii auxiliari, ca făcând parte din personal, sunt necunoscuți, însă au fost alții care au ajutat. Seymour a fost lider indiscutabil și păstor, dar se pare că el nu a fost direct implicat în proiect și nici mai mult decât prin predicile și îndemnul său care au fost utilizate în ziar, împreună cu mărturiile și știrile despre răspândirea trezirii spirituale. Fără să cunoaștem, noi presupunem că Glenn Cook a scris articolele de fond, Clara Lum strângea predici și mărturii la adunări, iar sora Florence Crawford a fost redactorul și tipograful. Atunci, cum vine acest lucru când nu se știe cu adevărat? Multă lume nu este de acord. Se zice că Seymour a fost redactorul, dar nimic nu pare să vină în sprijinul acestei opinii.

Mai și iunie sunt lunile creșterii timpurii, a străngerii la un loc, a începutului propriu-zis.

Unii au acuzat că mult fanatism era prezent, dar oamenii aceia căutau ceva rău pe care să-l spună. Nu era ordine până la adunări, dar era ordine în adunări. Dați-mi voie să explic. Nu era timp destinat pentru cântări, dar erau cântări. Nu era timp destinat pentru mărturii, dar erau mărturii. Nu era nici un predicator programat, dar era predicare. Nu erau instrumente muzicale, dar era muzică. O adunare tipică începea cu oameni care se adunau cam pe la ora zece dimineața. În curând cineva se ridica să mărturisească sau să îndemne grupul sau cineva s-ar fi putut să înceapă să cânte și fiecare dintre cei prezenți se uneau în cântare. „*Mângâietorul a venit*” a fost o cântare favorită. Aceasta putea să fie intonată de două sau trei ori, doar într-o singură întrunire. Câte o dată, Clara Lum, sau alți membri ai personalului redacției, citea scrisori primite la redacție. Alteori, câțiva se ridicau și așteptau la rând ca să-și împărtășească mărturiile, însă la început erau uneori lungi perioade de liniște. Seymour, Glenn Cook, sora Florence Crawford, fratele și sora Evans, fratele Elmer Fisher, fratele Hiram Smith și alții erau predicatori. Oricine se simțea călăuzit a proceda așa, se ridica și predica atunci când momentul părea să fie potrivit. Acest fel de a lăsa ca Duhul să fie la cârmă nu a avut atracție la toată lumea, dar așa s-a procedat.

IULIE

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

AUGUST

D	L	M	M	J	V	S
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

SEPTEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
2	3	4	5	6	7	1/8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

Efortul misionar a fost tema principală ale acelor vremuri de început. Duhul Sfânt a fost dat pentru a evangheliza lumea și se pare că tema aceasta era în mintea fiecăruia.

Detalii de știri extrase din ziarul bisericii: „*Fratele Charles Parham, care este conducătorul numit de Dumnezeu în Mișcarea Credința Apostolică, scrie din Tonganoxie, Kansas, că el se așteaptă (cu voia Domnului) să fie în Los Angeles în 15 septembrie.*“ Auzind că Cincizecimea a venit în Los Angeles, el scrie: „*Mă bucur în Domnul pentru voi toți, copiii mei, deși nu v-am văzut niciodată. Dar din moment ce voi cunoașteți puterea Duhului Sfânt, noi suntem botezați de un singur Duh într-un singur trup. Rămâneți împreună în unitate până vin, apoi, într-o adunare generală cu toții să ne pregătim pentru ogoarele de afară. Eu doresc, numai dacă Dumnezeu nu mă călăuzește în alt fel, să-i întâlnesc și să-i văd pe toți cei care au Evanghelia deplină, atunci când am să vin.*“

Dar, când intrăm noi în tablou? Cum a început acea parte a istorisirii? Să începem cu M.L. Ryan.

Cine a fost M.L. Ryan? El a ieșit în scurt timp din istorie, a avut efect asupra noastră, iar după aceea a pășit înapoi în istorie. Era un tânăr chipeș cu o barbă neagră tunsă scurt, un om care avea o mare influență asupra altora. El, poate mai mult ca oricine altcineva, a conturat istoria noastră personală, și totuși cunoaștem foarte puțin despre el. M.L. Ryan a fost slujitor și a publicat un ziar al sfințeniei în Salem, Oregon. El a scris bisericii de pe Azusa spunând cum le-a citit despre acele lucrări minunate ale lui Dumnezeu (într-o scrisoare din Los Angeles) celor care erau afară, nu în biroul lui și cum s-a strâns în jur o mulțime de oameni. Unii au strigat, iar alții au plâns.

Păstorul Ernie Hanson din Dallas, Oregon, a avut o biserică plină de tineret evanghelist. S-a întâmplat că prin intermediul lui M.L. Ryan a așezat el să afle despre adunările din Strada Azusa. Ernie Hanson a participat la câteva servicii conduse de Ryan în Salem.

Păstorul John Glassco, un păstor de culoare al sfințeniei și a cărui biserică funcționa într-un vechi atelier de fierărie care a fost transformat în biserică la adresa Strada a Doua Sud-Vest colț cu Strada Principală în centrul orașului Portland din Oregon, de asemenea a aflat despre trezirea spirituală de pe Strada Azusa de la Ryan și din ziarul lui intitulat *Lumina*.

Cândva, în timpul verii anului 1906, păstorul Glassco și adunarea sfințeniei pe care o păstora a ținut o tabără la adresa Strada a Douăsprezecea Sud-Vest cu Strada Division în Portland, Oregon. Când anume și pentru cât timp nu știm. După tabără au avut biserică într-o fierărie pe care au transformat-o în biserică la adresa Strada a Doua Sud-Vest colț cu Strada Principală. Dacă biserica a funcționat acolo sau în altă parte înainte de aceea tabără nu se știe. În timp ce acest eveniment se derula în Oregon, sora Florence Crawford răspundea unei chemări din viața ei. Ea a mărturisit că a avut parte de o chemare de a răspândi Evanghelia. Ea spunea: „*Nu este un loc pe pământ care să-mi fie așa de drag ca acest loc. Dar eu trebuie să ies și să spun povestea. Sufletele pier departe și aproape. Domnul mi-a spus ieri să merg în toată lumea și să predic Evanghelia Lui. „Împărăția Cerurilor este aproape.” și „Iată eu vin curând.” Ceea ce îmi spune El mie, El zice fiecărui suflet botezat. El vrea să ieșim la drumuri și la garduri și să proclamăm această Evangheliie. El m-a uns să spun povestea lui Isus și pot să merg singură pentru că Isus este cu mine. O, slavă lui Dumnezeu!*“

10 August William Manley, care era editor al publicației *The Household of God* (Casa lui Dumnezeu) din Oakland, a venit la Azusa întocmai cum au făcut și mulți alții, dar înainte ca el să se întoarcă în Oakland, i-a rugat pe lucrătorii Credinței Apostolice să meargă și să țină adunări acolo în biserica lui. Lucrătorii erau G.W. și May Evan, precum și sora Florence Crawford. Aceasta a fost în 10 august. Sora Florence Crawford și soții Evan au predicat și au pus mâinile peste bolnavi ca să primească

Duhul Sfânt. În timpul celor cinci săptămâni ei au slujit în biserica lui Manley, nouăsprezece persoane au fost mântuite, treizeci sfințite și șaiszeci și cinci botezate în Duhul Sfânt.

La un moment dat, pe fațada bisericii din Strada Azusa este pictat un nume. Și numele acesta era „Misiunea Evangheliei Credinței Apostolice.” Lucrul acesta l-a iritat enorm pe Frank Bartleman, încât a afirmat că ei l-au părăsit pe Dumnezeu, iar ca urmare el a plecat. Deși se considera mai degrabă pe sine însuși important acolo (adeseori el zicea: „*la Azusa noi am făcut cutare lucru*” sau „*noi am făcut asta*”), el a plecat fără a mai pretinde că ar fi primit botezul. Frank Bartleman pretindea că avea darul muzicii, dar nu al cuvintelor. Când „Corul Ceresc” va cânta în limbi, el se va uni cu acesta producând sunete guturale despre care va spune că sunt frumoase. Toți cântau aceeași strofă a aceleiași cântări și în același timp, iar el putea să „cânte” doar fără cuvinte.

12 august Cineva i-a dat lui Frank Bartleman niște bani, așa că el a închiriat o biserică vacantă de pe Eighth Street colț cu Maple Avenue (Strada a Opta colț cu Bulevardul Arțarilor) în data de 8 august și pe care a deschis-o pentru servicii divine duminică, 12 august. Aceasta a fost din cauză că cei de la Misiunea Strada Azusa l-au părăsit pe Dumnezeu, a zis el. Dumnezeu a vrut ca el să înfăptuiască o lucrare care „*va pătrunde mai adânc*.” Bartleman a deschis Biserica Adunărilor Penticostale, el însuși fiind păstor, iar după două săptămâni, în 26 august, l-a invitat pe William Pendleton să se unească cu el în calitate de păstor conlucrător. Însă, la scurt timp după aceea, William Pendleton a demisionat din poziția de păstor conlucrător. Faptul de a fi păstor nu era pentru el. Totuși, Pendleton a pretins că a primit botezul în 16 august în timp ce era păstor acolo. William Pendleton a fost un predicator local în Biserica Sfințeniei. El și alți treizeci și cinci de membri au fost „*expulzați*” ca fiind biserică a sfințeniei, după ce au fost botezați în Duhul Sfânt.

26 august Howard Goss din Galena, Kansas este autorizat ca păstor în Mișcarea Credința Apostolică. Autorizația a fost semnată de Carothers ca director regional și de Parham ca proiectant (far). Se poate să fi fost nu mai puțin de 300 de slujitori, în afară de Goss, în Texas și în statele federale învecinate, dar el este cel despre care vom auzi mai târziu, pe măsură ce vom continua cu această istorisire.

1 septembrie La mulți ani serei Florence Crawford cu ocazia împlinirii vârstei de 34 de ani! Cum merg lucrurile în Oakland?

Parham vine în Los Angeles. El trebuia să sosească mai devreme și existau mari așteptări în privința unor imense binecuvântări spirituale, dar nu așa s-a întâmplat.

S-a sugerat faptul ca istorisirile negative să nu fie incluse în acest material. Dar, după ce am examinat sugestia o vreme, a reieșit că adevărul nu este întotdeauna pozitiv. Lucruri negative se întâmplă cu adevărat. Biblia ne spune și de bune și de rele. Citiți despre Samson, David, Saul, Iuda sau Dima. Eu am descoperit că nu poți să transmiți binele corect dacă omiți răul. De exemplu, dacă oțim istoria regelui Saul, atunci nu vom fi în stare să transmitem o parte a istoriei lui David. Cum am fi putut să aflăm despre Agnes Ozman și Topeka din Kansas, dacă nu am fi vorbit și despre Parham? Pentru un timp, această lipsă de informații „*negative*” ne-a determinat să credem, în mod incorect, că trezirea spirituală din Țara Galilor și adunările de rugăciune, care au urmat după acele relatări, au determinat începutul Evangheliei Ploii Târzii în luna aprilie a anului 1906.

Seymour a descoperit că Parham dădea învățături în legătură cu anihilarea celor răi, așa că nu i-a mai permis accesul la Misiunea Strada Azusa. Practic, nu i s-a mai permis să continue să predice în adunările lor. Nu știm când a început necazul, dar Parham nu este singura persoană care nu a ținut ferm credința și din nefericire aveau să fie și alții. Din câte putem să afirmăm, Seymour nu a formulat acuzații, doar atât știm că a refuzat să-l lase să continue să predice la Misiunea Strada Azusa. Ce lovitură pentru Parham! În schimb, el a formulat multe acuzații împotriva lui Seymour. Din punctul nostru de vedere, nu există nici o îndoială de care parte suntem noi sau de ce. Însă este un lucru trist. Toate mențiunile oricăror forme de asociații inițiale au căzut. Toate referirile la trecut mergeau doar până la Los Angeles. Faptul acesta era de lăudat, atâta timp cât problemele au persistat, însă orice istorie trebuie, cu siguranță, să cuprindă întreaga poveste. În privința lui Parham povestea devine mai gravă. El a inițiat atacuri virulente împotriva lui Seymour și a adepților lui. A afirmat că sunt fanatici sălbatici și când a încercat el să pună ordine, l-au aruncat afară. Însă, versiunea poveștii lui nu s-a dovedit a fi adevărată. Atitudinile și faptele lui erau mult prea evidente pentru a fi ignorate. În curând

toți aveau să afle adevărul. Toate acestea nu s-au petrecut într-o zi, dar Parham, în scurtă vreme, i-a pierdut pe mulți dintre adepții lui. Probabil că mai mult de jumătate dintre foștii săi adepți și-au schimbat atașamentul în favoarea lui Seymour în decurs de șase luni. Acum, Parham a început să încerce a dovedi că el era părintele învățaturii pentecostale și că fiecare îi datora lui atașamentul. De fapt, mai târziu, el a pretins că originala revărsare a Duhului Sfânt a fost în data de 3 ianuarie, când el a revenit la Colegiul Betel. În realitate, doisprezece studenți deja erau botezați când el s-a întors. Istoriile scrise de toți cei care au folosit ultimele revendicări ale lui Parham drept bază, nu se vor putea pune de acord cu această relatare, întrucât ultimele lui revendicări sunt în dezacord cu Agnes Ozman, etc. El a pretins că i-a îndrumat pe adepții săi să accepte opiniile botezului Duhului Sfânt pe care el deja le-a îmbrățișat și că el a fost de față când Agnes Ozman a avut parte de acea experiență. El a fost unul dintre cei care și-a pus mâinile peste ea în rugăciune, avea să afirme Parham.

Învățătura anihilării celor răi (denumită de asemenea și Imortalitatea Condițională) spune că moartea a doua îi face să dispără întru totul, ca urmare ei nu suferă pedeapsa veșnică. Faptul acesta oferă o oarecare nădejde celor răi, dar citirea atentă a cuvintelor lui Cristos din Marcu 9:43-48 înlătură acea nădejde. La Azusa erau predate învățăturile despre Raiul veșnic și despre iadul veșnic.

În decursul celor aproape patru luni în care Frank Bartleman a participat la adunările Misiunii Străzii Azusa, dar înainte ca să fi fost iritat și să plece, el scria că trezirea spirituală mondială a început și că a cuprins Los Angelesul. Cititori din est, care de asemenea citiseră publicația periodică Nazarineană, care și ea era publicată tot în Los Angeles, au trimis scrisori Bisericii Nazarinene prin care cereau detalii. Ei nu văzuseră nimic în *Mesagerul Nazarinean* cu privire la această mare cuprindere a trezirii spirituale. În cele din urmă, Phineas Bresee, fondator și conducător al bisericii a răspuns: „...*Noi nu am făcut nici o mențiune despre această chestiune în Mesager, nu am considerat-o ca având suficientă importanță și care să necesite atenție din partea celor de afară. Unele grupuri care s-au bucurat de încrederea editorilor din est, în suficientă măsură pentru a asigura publicarea a ceea ce ei au scris, dând astfel de declarații minunate ale lucrurilor, ca întâmplându-se în legătură cu acest fapt, încât de dragul celor aflați la distanță, și al celor mulți care ne scriu în legătură cu aceasta, considerăm ca fiind înțelept să spunem un cuvânt simplu. Din punct de vedere local faptul este de mică importanță, fiind nesemnificativ, atât în privința numărului, cât și a influenței. Asupra vieții religioase a orașului a avut și are și acum atâta influență cât o pietricică aruncată într-un ocean. ...Două lucruri principale care sunt accentuate, și prin care ei pretind că diferă de un altul, este că creștinii sunt sfințiți înainte ca să primească botezul în Duhul Sfânt, acest botez fiind un dar al puterii peste viața sfințită, și că dovada esențială și necesară a botezului este darul vorbirii cu limbi noi. ...vorbirea în limbi este un jargon de nici un fel, o bolboroseală fără sens, fără semnificație pentru cei care bolborosesc sau pentru cei care aud bolboroseala.*”

Articolul scris de Bresee a fost cu mult mai lung decât s-a arătat mai sus, dar este suficient pentru a arăta că punctele de vedere au fost diferite pe o scară largă. În afară de minimalizare, Bresee a avut o idee clară a învățăturilor. Dar el ar fi trebuit să fie acolo când străinii au mărturisit că au înțeles ceea ce s-a spus în limba lor. Ori acest fapt a inclus limbile: chineză, rusă, turcă, spaniolă, italiană, etc. Frank Bartleman a fost atât de preocupat de el însuși, încât el a înțeles total greșit ceea ce, de fapt, se întâmpla. Bartleman avea sentimentul, din moment ce i-a scris patru scrisori lui Evan Roberts, îndemnând oamenii de la Biserica Nou Testament să înceapă adunările de rugăciune pe treptele din față ale bisericii, în timp ce ei așteptau ca păstorul să ajungă, că el a fost cauza majoră a ceea ce s-a întâmplat pe Strada Azusa. În realitate, ce se întâmpla în Misiunea Strada Azusa era o continuare a ceea ce se întâmplase mai devreme în casa lui Richard și Ruth Asbery de pe Strada Bonnie Brae. Și ce s-a întâmplat acolo a avut legătură cu ceva care s-a întâmplat cu mai bine de cinci ani mai devreme. Ceva cu care Frank Bartleman nu a avut nimic de-a face. Cartea scrisă de el și intitulată *How Pentecost came to Los Angeles* (Cum a ajuns Cincizecimea în Los Angeles), are o linie clară a timpului. El a fost acolo timp de aproape patru luni, dar ideea lui de bază este greșită. Nu credem că Cincizecimea a ajuns în Los Angeles așa cum se spune în cartea lui. Acum, cartea a fost revizuită și retipărită sub numele *AZUSA STREET (STRADA AZUSA)*.

În timp ce Parham pierdea din influență, Seymour devenea recunoscut ca lider la nivel național. A fost vorba de Grupurile Credința Apostolică a lui Parham. Acum, era vorba de Seymour, capul titular al mișcării pentecostale naționale. Carothers a rămas loial față de Parham timp de câțiva ani și propria lui biserică din Kansas rămâne de asemenea loială, dar în alte părți influența lui a fost enorm diminuată.

Primele două ziare ale Misiunii Strada Azusa au făcut aluzie la faptul că Parham era lider al Credinței Apostolice. Ziarul cu numărul trei a rămas tăcut în această privință, iar ziarul numărul patru, într-un subtitlu al articolului de fond, spune: „*Isus, Farul Nostru și Marele Păstor.*” Articolul continuă astfel: „*Mulți întreabă cum a început lucrarea la Misiunea Azusa și cine a fost fondatorul acesteia. Domnul a fost întemeietorul și El este Farul acestei mișcări. ...Fratele Seymour este pur și simplu un umil păstor al turmei peste care Duhul Sfânt l-a făcut supraveghetor...*” Este de remarcat faptul că nu există nici o acuzație, nici o arătare cu degetul, nici un efort de a-i curta pe alții sau de a avea avantaj față de o situație. Dacă nu știți cine este farul, lucrul acesta nu vă spune nimic. Dacă știți cine este farul, atunci lucrul acesta vă spune că absolut nici o ființă omenească nu deține acea poziție în privința Misiunii Azusa.

OCTOMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

NOIEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

DECEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
2	3	4	5	6	7	1/8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

Târziu în anul 1906, G.B. Cashwell din Dunn, Carolina de Nord, a venit la Misiunea Azusa în căutarea „*Cincizecimii.*” El era predicator în Biserica Sfințenia. Cashwell a spus: „*La prima chemare la altarul de rugăciune am mers în față cu sinceritate pentru Cincizecimea mea. M-am luptat de duminică până joi. În timp ce eu căutam Cincizecimea într-o cameră de la etajul misiunii, Domnul a deschis ferestrele Cerului și lumina lui Dumnezeu a început să curgă peste mine cu așa putere ca niciodată înainte. După aceea m-am dus în sală unde era ținut serviciul, iar când sora Lum a citit cum Duhul Sfânt cădea în alte locuri, înainte ca să-mi dau seama, am început să vorbesc în limbi și să-L laud pe Dumnezeu.*” După ce s-a întors la Dunn, Cashwell a început să predice despre a fi botezat în Duhul Sfânt, iar mulțimile au început să vină. La început a fost o divizare în biserică. Unii s-au opus, iar alții au acceptat. În cele din urmă, liderul bisericii a demisionat, iar numele bisericii a fost schimbat în Biserica Penticostală Sfințenia. Cashwell a călătorit prin sud-est și a reușit nu doar să câștige mulți convertiți în biserica lui, dar a și răspândit învățătura penticostală altor biserici. A.J. Tomlinson, lider al Bisericii lui Dumnezeu, având sediul în Cleveland, Tennessee deja a acceptat în aparență învățătura, dar a primit experiența după ce l-a invitat pe Cashwell să predice în biserica lui. Nu a existat afiliere între Biserica Penticostală Sfințenia, Biserica lui Dumnezeu (Cleveland, Tennessee) sau Credința Apostolică. Există doar o asemănare de învățătură.

Florence Crawford și soții Evans s-au întors din Oakland entuziasmați de ceea ce s-a întâmplat acolo. Curând ei aveau să planifice o altă călătorie. Prima dată ei aveau să călătorească cu vaporul cu aburi în Oakland, iar după aceea unii dintre ei aveau să navigheze în sus de-a lungul coastei spre Seattle și să țină adunări acolo. Când sora Florence Crawford i-a spus soțului ei Frank că ea a dorit să meargă într-o altă călătorie, el a spus: „*Nu.*” Ea a avut sentimentul că Dumnezeu dorea ca ea să meargă, așa că a continuat să planifice lucrurile și să se roage; însă nu s-a rugat doar ca soțul ei să coopereze, ci, s-a rugat și pentru mijloacele financiare pentru a putea să meargă. Prin noiembrie, pe când era timpul de plecare, Frank și-a înmuiat atitudinea și a spus „*Da.*” Totodată, cineva îi dăduse sorei Florence Crawford suma exactă pentru călătorie, sumă pe care ea o văzuse în timpul rugăciunii. Sora urma să o ia cu ea pe Mildred, fiica ei, pe atunci în vârsă de nouă ani, iar Ray (Raymond Robert Crawford) avea să rămână acasă cu tatăl său. El urma să împlinească cincisprezece ani în 7 decembrie și nu era mântuit. Robert nu a vrut să meargă. Mildred era mântuită și sfințită. Probabil că Mildred era emoționată. Înainte de plecarea lor, s-a întâmplat ceva foarte interesant. Ziarul Credința Apostolică a relatat întâmplarea după cum urmează:

„*Păstorul M.L. Ryan, un evanghelist al sfințeniei și redactor al publicației Light (Lumina) din Salem, Oregon, auzind vestea bună din Los Angeles, a venit dintr-o dată în biroul editorial al Străzii Azusa. După câteva cuvinte de salut, el a mers la întâlnirea din odaia de sus, iar cam la vreo două ore după sosirea lui, el a fost botezat în Duhul Sfânt vorbind și cântând în puterea Duhului. El s-a întors în Salem și un grup de lucrători plini de Duhul Sfânt s-au dus apoi în Salem ca să ajute la o întâlnire penticostală de acolo.*”

Faptul acesta a schimbat istoria noastră! Sora Florence Crawford avea să meargă în Salem, iar alții aveau să continue după cum s-a planificat, fie în Oakland, fie în Seattle. Ziarul bisericii spune: „...un grup de șapte membri au plecat cu vaporul în nord pentru Oakland, Salem și Seattle. Aceștia erau sora Florence Crawford, fratele și sora G. W. Evans, fratele și sora Thomas Junk, sora Ophelia Wiley și sora Lulu Miller.“

Serviciile în Oakland erau ținute la „Household of God“ (Casa lui Dumnezeu). Totuși, în timp ce Sora Florence Crawford era acolo, ea a ținut și adunări în case în San Francisco. Se poate că cineva a scris biroului editorial al Misiunii Strada Azusa, solicitând servicii care să fie ținute acolo sau poate că a fost cineva dintre membrii familiei ei care locuiau acolo. Din câte cunoaștem, acesta a fost primul ei „teren nou.“

Din Oakland, sora Crawford a scris:

„Țin adunări într-o casă în San Francisco. Dumnezeu lucrează în chip minunat în micuța căsuță, și doar puțini pot să intre. Sâmbăta trecută am petrecut un timp minunat aici. Doi predicatori adventiști au fost acolo și s-au luptat aprig cu lucrarea. Serviciul a continuat cu putere, iar Domnul mi-a dat un mesaj din Ceruri, iar ei au fost convinși că lucrarea a fost a lui Dumnezeu. Lăudat să fie Dumnezeu pentru aceasta. Aici este un ogor mare, dar simt că trebuie să merg în Salem. ...Oamenii imploră prezența lucrătorilor care să le aducă tocmai această Evanghelie. Solicitățile sunt multe. Rugați-vă pentru mine, scumpii mei din Los Angeles.“

În data de 6 decembrie, ea scrie din nou:

„Seara trecută eram în San Francisco, și de ce serviciu am avut parte! ...Dumnezeu lucrează acolo unde are prilej. O, pentru o umblare mai aproape cu El. Nu știu când am să ajung acasă, dar unde este Isus, acolo-i Cerul. O, cum Îl laudă inima mea plină pe El.“

După toate aparențele, din Oakland fratele și sora Evans au mers în Woodland, California, fratele și sora Junk, împreună cu sora Lulu Miller, s-au dus în Seattle, iar sora Florence Crawford s-a dus în Salem, ea fiind însoțită de sora Ophelia Wiley.

7 decembrie a cincisprezecea aniversare a nașterii lui Raymond R. Crawford.

Din Salem, M.L. Ryan scrie:

„...Oameni veniți de departe se află aici căutându-și Cincizecimea. Oficiali marcanți și funcționari de stat participă cu regularitate, de asemenea mulți studenți și profesori. Țara în partea asta de aici este în mișcare. Oameni din Portland și predicatori încep să se roage ca această mișcare să nu ajungă în Portland. Eu prevăd că mișcarea aceasta va lovi tocmai acolo cu forță înspăimântătoare. O, rugați-vă, rugați-vă pentru noi cu putere. Acum, marea bătlie este pornită.“

15 decembrie (aprox.) Sora Florence Crawford sosește în Salem. (Observație: La momentul acesta nu există planuri de a merge la Portland, din câte cunoaștem noi.) Sosirea sorei Crawford a fost publicată în *Light* (Lumina) și de asemenea transmisă prin viu grai de adunările din Salem. Unii dintre cei care s-au dus ca să o audă au fost copiii și soția păstorului Glassco (el a locuit în Portland), Alonzo Ott (bunicul lui Jim Ott), păstorul Ernie Hanson din Dallas, Oregon și fratele Peters din Albany, Oregon. Un detaliu al știrilor din 20 decembrie: „Un cancer și o hernie, care persistau de șapte ani, au fost vindecate în Salem de când am ajuns noi acolo. Florence Crawford.“

Dacă veți căuta descendenții proveniți din partea unora dintre acești oameni de la început, care au fost aici la vremea aceasta, atunci începeți cu Jim Ott și Jane Ewers. Bunicul lor, Alonzo Ott, s-a dus în Salem ca să-l audă pe evanghelistul de la Misiunea Strada Azusa (sora Florence Crawford) care a predicat în biserica lui Ryan. Mai târziu, înapoi în Portland, familia Ott a auzit despre niște adunări care aveau loc pe Strada a Doua colț cu Strada Principală. Relatările erau confuze. Unii ziceau că a fost groaznic. Alții spuneau că au fost aceeași oameni care fuseseră în Salem. Alonzo nu era sigur.

Nu suna bine. Elsie, soția lui, a vrut să meargă și să vadă. El îi spusese soției sale cât de minunate au fost adunările în Salem, iar acum, poate că aceștia erau aceeași oameni. Alonzo încă nu era sigur. Ceea ce se vorbea despre acele adunări din centrul orașului era atât de groaznic. Atunci, cum puteau să fie aceeași oameni? Așa stând lucrurile, i-a spus lui Elsie să rămână acasă. El avea să meargă și să vadă. Dacă erau aceeași oameni, atunci și ea, de asemenea, putea să meargă. Mai mult ca sigur, era vorba de vechea poveste: Vești bune și publicitate proastă! Prima adunare la care a participat Elsie a fost în data de 6 ianuarie, 1907 pe Strada a doua colț cu Strada Principală. Elsie a notat următoarele: *„În anul 1905 ne aflam într-o tabără a sfințeniei și ne-am abonat la un ziar al sfințeniei. În anul 1906, când puterea s-a revărsat în Los Angeles, California, redactorul acestui ziar a început să vorbească despre acea putere în ziarul lui, iar noi am devenit foarte mult interesați. ...am văzut o notă a adunărilor care urmau să fie ținute în Salem, și nu am știut dacă urma să mai avem sau nu vreodată o șansă mai bună de a afla despre această lucrare. Așa că, ne-am decis ca soțul meu să meargă acolo sâmbătă seara și să petreacă duminica în Salem. El a fost sfințit în Salem și a venit acasă atât de fericit.“* Altcineva care a fost la adunările din Salem a fost fratele Bourcey. El a devenit unul dintre „vechii luptători“ ai Evangheliei. Apoi, Frances Thornton și fiicele ei gemene, Beatrice și Margareta (Beatrice este mama lui Gerry Hansen) au venit în biserică la început în anul 1907, în timpul în care sora Florence Crawford era în Los Angeles, iar fratele M.L. Ryan ținea servicii în Portland. Totodată, tatăl lui David Leshner a venit și el în Credința Apostolică din Oakland în anul 1907.

În timp ce soția păstorului Glassco era în Salem, ea a invitat-o pe sora Florence Crawford să vină în Portland și să țină adunări în biserica lor de pe Strada a doua colț cu Strada Principală. Nu știm multe despre adunarea de acolo. Elsie Ott ne spune că adunarea s-a subțiat și că păstorul se ruga pentru a se întâmpla o schimbare. Acest fapt putea să fie chiar un răspuns la rugăciunile lui. Fără îndoială, invitația a fost acceptată. M.L. Ryan și sora Florence Crawford au venit în Portland. Începuturile slabe nu-L împiedică niciodată pe Duhul lui Dumnezeu. Însă este posibil ca opusul să fie adevărat.

29 decembrie sora Florence Crawford a sosit în Portland la amiază și s-a dus la o adunare în biserica soților Glassco, a cărei adresă era 215 SW 2nd Avenue (Bulevardul al Doilea Sud-Vest nr.215) la ora 3:00 în după-masa aceleiași zile. Ea avea să stea două săptămâni, apoi urma să plece acasă în luna ianuarie.

31 decembrie, 1906. O scrisoare de la sora Florence Crawford din Portland:

„Pacea de la Dumnezeu Tatăl să fie cu voi și cu toți sfinții. Ei bine, Dumnezeu a mișcat Nordul acesta până într-atât încât fiecare diavol din iad a început să se agite. Eu am încheiat lucrarea în Salem. Am fost acolo timp de două săptămâni. Șapte persoane au primit Cincizecimea. Sfinții sunt într-o armonie desăvârșită. Studenți, oficiali locali și primii oameni ai locului au auzit Evanghelia, dar atât cât putem să înțelegem acum, ei au respins Evanghelia. Majoritatea celor care au primit Cincizecimea provin din așezările mici dimprejur și s-au dus acasă ca să răspândească vestea bună a prețuitei Evanghelii. O, inima mea este atât de plină de mulțumire în această dimineață. Slavă! Slavă! Slavă!“

„Sora Glassco și trei dintre copiii ei și-au primit Cincizecimea în Salem, iar înainte ca ei să ajungă acasă, în ziua de Crăciun, în timp ce fratele Glassco predica, Cincizecimea s-a revărsat peste adunare și două persoane au vorbit în limbi. Noi am plănuțit să venim sâmbătă (29 decembrie), iar aceasta s-a petrecut marți. Când am ajuns aici, alții trei au primit botezul. Noi am ajuns la amiază și ne-am dus la adunare la ora trei. Puterea s-a revărsat înainte ca adunarea să ajungă la jumătate, iar două persoane au primit Cincizecimea. Seara au mai primit încă două persoane. În seara trecută Mildred și-a primit și ea Cincizecimea. Sfinții Domnului sunt pe jos, încât nu poți să mergi la altarul de rugăciune. Altarul de rugăciune este plin, înainte ca adunarea să ajungă la jumătate. Casa e ticsită. O, dacă am fi avut măcar un loc mai mare. Nu am cuvinte să vă spun cum lucrează Dumnezeu aici.“

[Notă editorială: În prima ediție a acestei broșuri, noi am afirmat că sora Crawford s-a dus în Portland la Crăciun. Aceasta a fost o interpretare greșită a consemnării de mai sus. Sora Glassco s-a întors acasă în ziua de Crăciun, iar sora Crawford a urmat-o în ziua de sâmbătă. Noi am adăugat mai sus (29 decembrie) pe motiv de claritate.]

„Ziua de 8 ianuarie. Mulțimea se îngrămădește în încăpere. Ne trebuie neapărat un polițist care să păstreze culoarele libere. Ni se transmite că mulțimi de oameni continuă să vină, dar sunt întorși din

drum. Oamenii de la Sion au ținut o adunare liturgică duminică și au hotărât să vină cu toată comunitatea pentru Cincizecimea lor. O, sunt atât de bucuroasă că El m-a ales pe mine. Domnul a vindecat unele cazuri grave. O femeie a avut atacuri de epilepsie. Când diavolul a ieșit din ea, femeia a fost atât de slabă că nu putea să stea în picioare. Mâna unui bărbat, care era neputincioasă, a fost vindecată. O femeie ale cărei facultăți mintale aproape că dispăruseră a fost vindecată în încăperea seara trecută înaintea ochilor păcătoșilor.“

„Cincizecimea se revarsă peste oameni când vin a doua oară la adunare, stând pe scaunele lor.“

„Eu stau la misiune. Este un sediu umil, dar Isus este aici. Fiecare clipă a timpului meu este dată lui Dumnezeu. Uneori sunt obosită. Am fost trimisă ca să mă rog pentru un om care avea febră. Înainte ca să merg acolo, m-am rugat pentru că eram atât de obosită. Isus mi-a spus: „*Eu fac vindecarea.*“ Când am ajuns acolo, Isus l-a vindecat înainte ca să-mi pun eu mâinile peste el. Omul s-a ridicat din pat și a venit la adunare. O, învăț care este nemaipomenitul secret. Este secretul de a-L lăsa pe Isus să facă lucrarea și să ducă toată sarcina. O, sunt atât de fericită în dragostea Lui și în slujire.“

„Oameni de peste tot vin aici. O doamnă tânără a venit din Albany, Oregon. Ea era o păcătoasă, dar a primit totul, chiar și Cincizecimea, iar aceasta s-a întâmplat ieri, toate într-o singură zi. Acum sunt treizeci și opt de persoane care au primit botezul, dintre care opt de sâmbătă până azi, când deja este marți dimineața.“

„Aud că lucrarea din San Francisco merge bine. Sufletele sunt mântuite, sfințite, botezate, iar oamenii bisericii participă. O, Dumnezeu răspândește această Evanghelie în ciuda diavolului. Și cât sunt de bucuroasă că atunci, cândva, mi-am găsit drumul la vechea și scumpa misiune de pe Strada Azusa.“

„Trasmit toată dragostea sfinților.“

„Florence Crawford, de pe Strada a Doua nr.215.“

CAPITOLUL 3

Ce s-a întâmplat în anul 1907?

IANUARIE

D	L	M	M	J	V	S
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	18	29	30	31		

FEBRUARIE

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28		

MARTIE

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24/31	25	26	27	28	29	30

APRILIE

D	L	M	M	J	V	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

MAI

D	L	M	M	J	V	S
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

IUNIE

D	L	M	M	J	V	S
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23/30	24	25	26	27	28	29

6 ianuarie. Elsie Ott își primește botezul la a doua adunare la care participă. Fratele Bourcey și sora Crawford se rugau pentru Elsie în timp ce își croia drum să vină în față. La început stând în picioare, apoi așezându-se în poala unei doamne care a avut șansa de a avea un loc pe scaun, iar în cele din urmă repezindu-se pe genunchi, pe un loc lăsat liber de cineva la altarul de rugăciune.

Elsie Ott ne-a transmis că mulțimile erau atât de mari că au ajuns „să umple încăperea și să blocheze culoarele de acces, iar masele de oameni aveau să stea, în mod evident, afară în stradă. În cele din urmă a venit poliția și a eliberat culoarele de acces, făcându-ne să închidem ușile ca să nu vină și mai mulți înăuntru.“

12 ianuarie (aprox.) Sora Crawford se întoarce acasă prin Oakland și Santa Rosa.

Da, sora Florence Crawford a sosit în Portland la sfârșitul lunii decembrie a anului 1906, dar pentru ea lucrurile nu s-au isprăvit. Ea a fost plecată de acasă o parte din noiembrie, toată luna decembrie și cea mai mare parte din luna ianuarie, oprindu-se în diverse locuri în drumul ei spre casă, după ce a pornit din Portland. În timp ce sora a plecat, Glenn Cook a pornit și el o călătorie evanghelică cu o durată de trei luni. În 4 decembrie el a plecat spre Oklahoma, iar după aceea spre Indianapolis, orașul său natal, prin Chicago. Ce credeți că se petrece când personalul editorial de bază se întâmplă să fie de asemenea și evangheliști? Aveți dreptate! Verificați acest editorial.

(Titulatura) DOUĂ ZIARE ÎNTR-UNUL SINGUR

„Acest număr al șaselea al Credenței Apostolice a fost extins. Este un ziar dublu, numărul pentru lunile Februarie-Martie. Noi nu avem un timp stabilit, dar ne așteptăm, cu ajutorul Domnului, să-l scoatem în fiecare lună. Timpul acesta este inevitabil întârziat. Mulți îl așteaptă și se întreabă de ce nu a apărut înainte. Noi îl lăudăm pe Dumnezeu pentru privilegiul de a-l expedia acum sufletelor înfometate și ne rugăm să fie o dublă binecuvântare.“

„Domnul a extins mult lucrarea. Mormane de scrisori au sosit și nu am fost în stare să le răspundem, dar fie ca cei care sunt corespondenții noștri să considere acest ziar drept răspuns, timp în care mâinile noastre sunt încărcate cu această prețuită lucrare. Noi am primit multe relatări binecuvântate și multe mărturii care au fost greu de condensat în acest ziar. Multe scrisori scumpe au trebuit lăsate de o parte din pricina lipsei de spațiu.“

Lucrarea de acasă nu a fost singura grijă. Din nou istoria se repetă. Cine a fost persoana importantă din Portland care nu a primit botezul? Exact, e vorba de fratele Glassco, dar o soluție temporară era la îndemână; notă:

Detaliu de știre: Fratele M.L. Ryan a mutat biroul publicației „Lumina Apostolică” în Portland. Adresa este 215 Second Street (Strada a Doua, nr.215).

Se reia munca la birou și după aceea ce se întâmplă? Înapoi la drum.

19 martie „...Sora Florence Crawford revenise acasă pentru o perioadă de timp, venind din Portland în Los Angeles, a trecut în drumul ei prin Oakland și Santa Rosa. Ea s-a întors din nou în nord la data de 19 martie. În privința lucrării din Portland, ea a spus: „Nu aş putea să descriu lucrarea din Portland. Mulțimile au fost conduse afară și ușile s-au încuiat când holul a devenit ticsit. Oamenii cădeau pe podea cu strigăte, aflându-se sub puterea predicării. Dumnezeu și-a onorat Cuvântul Său cu semne și minuni. Au fost aduși de departe și de aproape mulți bolnavi și stăpâniți de demoni și Dumnezeu i-a vindecat.” La încheierea ultimului serviciu eram și eu înăuntru, după ce Domnul ne-a transmis un mesaj minunat prin fratele Ryan, cei care stăruiau în rugăciune au căzut ca niște morți, păcătoșii erau mântuiți, credincioșii erau sfințiți și botezați. O, și cum a vindecat Dumnezeu bolnavii...

Florence Crawford, adresa de acasă, 149 E Avenue (Blevardul Est nr.149), Los Angeles.“

Vedeți noua adresă? Câți alți oameni și-au avut tipărite adresele lor de acasă în ziar?

„Aparent, unii oameni au rămas confuzi cu privire la învățăturile care sunt clar explicate în ziarele *The Apostolic Faith* (Credința Apostolică) în legătură cu divorțul și recăsătorirea. Se pare că unele dintre acele neîncrederi au gravitat în jurul sorei Crawford. Numărul 10 din septembrie 1907, coloanele 2 și 3 ale paginii a 3-a, clarifică faptul că legătura căsătoriei este pe viață, fără vreo recăsătorire atâta timp cât primul partener trăiește. Învățătura se încheie afirmând următoarele: „*Dragii mei, dacă ai două soții sau doi soți, înainte să fi avut lumină asupra acestui fapt, ai trăit în felul acesta și nu ai avut nici o condamnare. Dumnezeu nu te-a condamnat până când nu ai primit lumina din Cuvântul Său cu privire la acest subiect. Dar acum Dumnezeu te face responsabil pentru lumină. Dacă tu continui în felul vechi de viață, după ce ai fost luminat, atunci, în fața lui Dumnezeu, vei fi o persoană adulteră și ești constrâns să-ți pierzi experiența sau să o substitui cu altceva în locul a ceea ce deja Dumnezeu a lucrat. „Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.” Să ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu dacă această supunere necesită percepția adevărului...“*

Pagina a doua a numărului 11 este în formatul de tip întrebări și răspunsuri referitor la doctrine. Una dintre întrebări este: „*Aveți predicatori și evangheliști ai Credinței Apostolice care au două soții sau doi soți?*” Răspunsul dat este următorul: „*Nu, însă înainte de a ne lămurii, de a cerceta Scripturile și de a compara Scriptura cu Scriptura, am permis lucrul acesta. Le-am îngăduit celor care erau divorțați și recăsătoriți să predice Evanghelia, gândindu-ne că totul era acoperit de Sângele Domnului, iar dacă nu s-a avut mai multă lumină nu i-am condamnat. Dar după ce am cercetat Scripturile, am aflat că era rău... Noi nu am găsit nicăieri în Scriptură unde să scrie că predicatorul ar putea să fie înregimentat în această binecuvântată slujire a Evangheliei și să aibă doi parteneri în viață.*”

Noua adresă de acasă, reprodușă mai sus, a fost o expresie clară a faptului că sora Crawford a fost unul dintre acei oameni care au ales să umble în lumină atunci când lumina a venit. Din nefericire câțiva oameni au optat să încerce să schimbe această alegere, vorbind lucruri negative despre cineva care era hotărât să urmeze adevărul, atunci când adevărul apărea, fără să țină seamă de sacrificiile personale implicate pentru ca asemenea oameni să procedeze astfel. Noi o lăudăm pe sora Crawford pentru faptul că ea a ieșit dintr-o căsătorie adulteră, atunci când a primit lumină în privința aceasta.

21 martie Știri din Spokane, statul Washington. Fratele M.L. Ryan scrie astfel: „*Credința Apostolică va fi oarecum întârziată, datorată mutării mele din biroul din Portland pentru lucrarea la care Dumnezeu m-a chemat în Spokane.* – M.L. Ryan.

La revedere fratele Ryan.

Mulțumiri pentru că ați adus-o pe sora Florence Crawford în Salem și pentru sprijinul acordat pentru o vreme în Portland. La revedere.

4 aprilie Sora Crawford se află în Oakland și în drum spre Portland. „*Lucrarea în San Francisco este mare*” – ne transmite ea.

3 mai Henry Prentiss, sora Rees și sora Crawford sosesc în Portland.

5 mai „...*Scumpul frate Glassco și-a primit botezul.*”

Iunie – august în Portland are loc o tabără. Păstorul Glassco s-a dus la proprietarii locului situat pe Strada a Douăsprezecea colț cu Strada Division pentru a face aranjamentele necesare în vederea organizării taberei, după cum procedase cu ani înainte. Se spune că „*limbile lui de foc*” s-ar fi putut să pună paie pe foc, dar în cele din urmă proprietarii au fost de acord să-i îngăduie a folosi locul. Nu a fost nici un secret faptul că sora Crawford predicase despre botezul Duhului Sfânt și cu foc în biserica lui Glassco din centrul Portlandului! Păstorul Hanson, cu biserica lui din Dallas, Oregon, s-au unit și ei, constituind „*Secțiunea Dallas*” la tabără, iar mai târziu au avut propria lor tabără. Ora Janes a fost unul dintre cei din Dallas. Fratele J.G. (Jack) Robbins a auzit de tabără și a venit pentru botezul său. El a devenit unul dintre cei mai îndrăgiți și admirați frați ai acelor timpurii „*vremuri de demult.*”

Înainte ca tabăra să se încheie, sora Crawford a fost chemată acasă în Los Angeles, dar lucrurile nu au decurs întotdeauna bine fără ea. Povestea din spatele poveștii este că Charles Parham s-a retras, cam pe furiș, din organizație. În zilele de început, el prezida „*Grupurile Credința Apostolică.*” Seymour a urmat același tipar de a nu institui ordine. (Mai târziu lucrul acesta i-a pricinuit și lui necazuri.) La început, sora Crawford a urmat același model. Oricine, care pretindea că era chemat să predice și care deținea învățătura „*Evangeliei depline,*” avea permisiunea să aibă loc pe platformă. Nu exista nici o selecție anterioară în legătură cu cine va predica pe parcursul serviciului. Cine se simțea astfel călăuzit proceda așa. Însă, acest fel de deschidere a fost greșit interpretat ca nefiind o confesiune în sensul de religie. Ca urmare, putea să aducă o confuzie. În Portland a condus la confuzie. Un bărbat s-a ridicat să predice, iar o femeie s-a ridicat și ea și i-a închis Biblia. Atunci a fost momentul când s-a trimis după sora Crawford, iar ea a revenit în Portland la foarte scurtă vreme.

IULIE

D	L	M	M	J	V	S
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

AUGUST

D	L	M	M	J	V	S
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

SEPTEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

OCTOMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

NOIEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

DECEMBRIE

D	L	M	M	J	V	S
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

După tabăra din Portland, adunarea s-a mutat într-o sală de pe Strada Întâi colț cu Strada Madison, stând acolo până la tabăra din anul următor. Era un loc mai spațios decât în vechea fierărie de pe Strada a Doua colț cu Strada Principală.

1 septembrie La mulți ani sorei Crawford.

Sora Crawford a menținut o casă în Los Angeles, dar gândul îi era mereu la Portland, San Francisco și Minneapolis. Adunări care au fost constituite în toate aceste trei orașe s-au orientat asupra ei în privința conducerii și acordării de ajutor. Călătoria care a început în 3 martie a adus-o în Portland în data de 3 mai, iar ea a stat aproape toată durata taberei, după cum s-a menționat mai înainte. De acolo, devine enorm de greu să-i urmărim traseul. Decizia de a se muta din Los Angeles în Portland, sora Crawford a luat-o în timp ce se afla în St. Paul, Minneapolis. Nu știm cu exactitate când s-a întâmplat acest fapt, dar era devreme în luna ianuarie a anului 1908. La un moment dat, însă nu știm când, Glassco s-a oferit să-și predea biserica sorei Crawford. Avea să fie biserica ei. Biserica avea să devină Credința Apostolică din Portland, Oregon.

7 decembrie La mulți ani pentru Raymond R. Crawford la împlinirea vârstei de șaisprezece ani.

CAPITOLUL 4

Ce s-a întâmplat între anul 1908 și anul 1915?

Sora Crawford s-a mutat în Portland aducând-o pe sora Lum și ziarul Credința Apostolică împreună cu ea. Sala de pe Strada Întâi colț cu Strada Madison a fost abandonată la începutul taberei din anul 1908, întocmai după cum fusese și cea de pe Strada a Doua colț cu Strada Principală cu un an înainte. După o tabără care a durat trei luni în aria Muntelui Tabor, biserica a fost deschisă într-un loc nou, Strada Front colț cu Strada Burnside. Aici avea să fie sediul din Portland pentru următorii paisprezece ani, fără alte căutări ale unei noi săli după fiecare tabără. Fratele Ray a fost mântuit în data de 18 octombrie și a fost ordonat ca slujitor cu aproximativ doi ani mai târziu.

Ziarul Credința Apostolică încă se tipărea, însă acum în Portland. O informare în numărul din luna mai a anului 1908 a ziarului Credința Apostolică spunea: „*Pentru următorul număr al acestui ziar vă rugăm să va adresați TABEREI CREDINȚA APOSTOLICĂ DIN PORTLAND, OREGON.*” În mod neprevăzut, această mutare a ziarului din Los Angeles în Portland a atras multe critici asupra sorei Crawford, precum: „*A furat ziarul. A distrus influența lui Seymour, furându-i principala listă de corespondență.*” și multe alte acuzații similare formulate împotriva ei. Ceea ce este evident însă este faptul că, în situația în care Seymour ar fi fost editorul, atunci el ar fi fost responsabil pentru informarea apărută în numărul din luna mai al ziarului (încă aflat în Los Angeles) prin care se menționa faptul că următorul număr va fi editat în Portland. Dacă ea ar fi furat ziarul de la Seymour, atunci el ar fi fost complicele ei. Total absurd! Primul număr editat în Portland în luna iulie a anului 1908 avea următoarea consemnare: „*Am mutat ziarul, pe care Domnul ni l-a încredințat ca să-l începem în Los Angeles, în Portland, Oregon care de acum va fi sediul ziarului.*” În mod interesant, acest prim ziar a fost publicat din tabăra de pe Muntele Tabor, care era un loc temporar. De abia în luna octombrie s-a întâmplat că locul de pe Strada Front colț cu Strada Burnside a fost folosită de biserică. Apoi, în data de 11 octombrie 1909, biserica a fost constituită în Oregon, mai precis în Portland. Semnatarii documentului de constituire a bisericii au fost următorii: **1) Jennie E. Seymour, 2) Malinda Mitchell și 3) Edward W. Doak** ca membrii ai consiliului de administrație.

În Texas și în statele vecine acestuia, multe dintre adunările Credinței Apostolice din trecut au devenit grupuri independente. Pentru aceste grupuri numele Credința Apostolică însemna Charles Parham și de aceea a fost de neacceptat. Howard Goss l-a contactat pe Charles H. Mason și l-a rugat să se înregistreze în biserica lui, Church of God in Christ (Biserica lui Dumnezeu în Cristos). Noi nu știm dacă el a fost primul, ultimul sau între, dar majoritatea altor predicatori ai Credinței Apostolice dinainte au fost de asemenea autorizați de Mason. Se pare că pentru o vreme, jumătate din adunările lui Mason erau constituite din albi. Pentru acești oameni, Seymour a fost doar un conducător temporar. El încă era parte din Credința Apostolică și lucrul acesta nu avea cum meargă cu el plecat în vest, iar Parham, încă în cadrul Credinței Apostolice, aflându-se în zonă. Tocmai s-a întâmplat că lucrurile nu au ieșit bine. De asemenea, odată cu mutarea ziarului, Seymour avea să piardă și un glas în zonă. Problema era rasismul – a spus Seymour – pe măsură ce a început să-și piardă influența. Rasismul nu constituia o problemă când oamenii îl părăseau pe Parham cu grămada și când se orientau către Seymour în privința conducerii, dar acum el cădea în aceeași capcană precum Parham. Faptul de a pierde o parte dintre adepții săi a determinat izvorărea amărăciunii. Seymour i-a învinuit pe albi pentru că au introdus fanatismul (sună cunoscut, nu-i așa?) și a precizat că succesorul lui să fie o persoană de culoare. Rasismul sau orice alt fel de fanatism este potrivit spiritului Evangheliei, dar atunci când oamenii încep să acuze alți oameni, ceea ce ei văd este uneori o reflecție a lor înșiși. În final, Seymour a afirmat că vorbirea în limbi nu era în mod necesar o mărturie inițială a faptului de a fi botezat în Duhul Sfânt. Ori, această afirmație era tocmai opusul a ceea ce el spusese la sosirea în biserica doamnei Hutchins de pe Strada Santa Fe în luna februarie a anului 1906.

Portland a devenit sediul pentru sora Crawford. Nu a existat altă soluție pentru ea decât de a deveni independentă de Seymour. Faptul acesta a luat formă legală la data de 31 ianuarie 1922, când Clauze Adiționale ale asocierii au fost semnate de următorii: **1) Florence L. Crawford, 2) Raymond Robert Crawford și 3) Mary A. Soyster** ca membrii ai consiliului de administrație. Dar și în acest caz ea, de asemenea, a avut partea ei de necazuri. Lucrurile nu au decurs întotdeauna bine în Dallas,

Oregon. Era cam prin anul 1909 sau 1910 când au apărut unele îndoieli, iar sora Crawford a trimis-o pe sora Soyster ca să le rezolve. Sora s-a întors fără succes. După aceea, sora Crawford a mers în Dallas și i-a întrebat dacă doreau să se alinieze la standardele din Portland. Cei de acolo au votat, iar votul a fost negativ. Un nu hotărât. Ei nu au dorit să continue părtășia cu cei din Portland. Bineînțeles că votul nu a fost 100%. Familia Holmans, familia Janes și alte câteva familii au început să țină adunări la o căsuță. Astfel a început Biserica Credința Apostolică din Dallas. Unii dintre oamenii din Dallas, fără să știe că în anul 1906 sora Crawford a început adunările de căsuță în San Francisco, au crezut că biserica din Dallas a fost prima sucursală. Este adevărat că, atunci când sora s-a dus pentru prima dată în San Francisco, ea locuia în Los Angeles, și că a făcut parte din personalul de slujire de acolo, dar nu s-a pus niciodată problema faptului că cei din San Francisco să o considere ca fiind liderul lor de la început.

William H. Durham a publicat un ziar la Misiunea de pe North Avenue (Bulevardul Nord) din Chicago. Pe măsură ce timpul a trecut, el a început să explice cum acel Cristos a murit o singură dată pentru păcatele noastre. El a denumit moartea Mântuitorului astfel: „*Lucrea Împlinită de la Calvar.*“ Însă cu timpul, ideea s-a extins pentru a afirma pur și simplu că noi suntem mântuiți și sfințiți în același timp. Tot ceea ce trebuie să facem este să revendicăm lucrarea împlinită. Putem să începem să creștem în sfințire când suntem mântuiți, dar poate că aici nu o vom atinge pe deplin.

Notă: Din moment ce sfințirea se află sub atac permanent, ca din dintotdeauna, ar trebui să ne facem timp să aruncăm pe scurt o privire la sfințire. Dumnezeu i-a arătat lui Moise un model când se afla pe munte. Erau trei locuri în care sângele jertfei trebuia adus. Primul loc a fost altarul din bronz, al doilea loc a fost altarul de aur, iar al treilea loc a fost înaintea chivotului dincolo de perdea. Evrei 9:7,8 explică faptul că Sfânta Sfintelor dincolo de perdea simbolizează Duhul Sfânt. Noi știm că nimănui nu i-a fost îngăduit să vină în fața altarului de aur, fără ca mai întâi să fie sfințit și mai știm că păcatele erau mărturisite înaintea altarului de bronz unde animalul pentru jertfă trebuia să fie ucis. Încercarea de a combina sau de a omite acești pași constituie o încălcare a planului lui Dumnezeu. Durham și-a schimbat teologia modificând planul lui Dumnezeu. Se pare că el dorea să facă astfel încât lucrurile să fie simple prin scoaterea altarului de aur din Sfânta Sfintelor și amplasarea lui în vârful altarului de bronz, prin urmare lăsând la o parte Locul Sfânt. Învățătura lui Durham se bazează pe un argument subiectiv, nu pe Biblie. Tocmai de aceea, învățătura lui nu este valabilă și nici nu constituie un bun argument subiectiv. Dumnezeu este Trinitate. Cristos a fost trei zile în mormânt. Noi suntem creați trup, suflet și duh. Sângele a fost uns de trei ori la Paște (câte o ungere pe fiecare dintre cei doi stâlpi ai ușii și o ungere pe pragul de sus). Atunci, nu ar trebui ca întoarcerea noastră la Dumnezeu să fie în trei pași și nu doar în doi pași? Ei bine, argumentele subiective nici nu contează, ele au fost amintite doar pentru a arăta că argumentarea lui William H. Durham nu era bună, nici măcar din punct de vedere subiectiv. Revenind la punctul de vedere al Bibliei, Cristos a rostit rugăciunea Lui de mijlocire pentru sfințirea celor care nu mai erau din lume și pe care Tatăl i-a dat Lui, așa după cum este consemnat în cel de al șaptesprezecelea capitol din Evanghelia după Ioan. Ei nu aparțin lumii, după cum nici Cristos nu a aparținut lumii, iar El i-a păzit prin „*Cuvântul Tău*“, adică i-a păzit prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cristos s-a rugat ca ei să fie sfințiți pentru a putea să fie una cu Tatăl și cu Fiul. Când cei care nu mai erau din lume au fost scoși din lume, ei nu erau sfințiți. Remarcați că scopul sfințirii este ca ei să poată să fie una cu Dumnezeu și una cu fiecare dintre cei scoși din lume, nu pentru beneficiile care decurg din această relație. O înțelegere eronată a sfințirii rezultă adeseori datorită acestei confuzii.

Cu timpul, au fost câțiva oameni care au condus argumentul subiectiv al lui Durham spre concluzia lui logică. Cristos a murit pentru păcatele noastre. În același timp El a suferit dincolo de poartă pentru ca să poată să sfințească poporul cu însuși sângele Său. NUMAI CĂ, în același timp când El a murit, catapetasma din Templu să rupt în două. Aceasta a semnat că drumul spre Sfânta Sfintelor era deschis. Faptul acesta i-a încurajat pe unii să vorbească astfel: „*Când El m-a mântuit pe mine, El m-a sfințit, iar când m-a sfințit El m-a botezat.*“

Howard Goss l-a auzit pe Durham predicând în Malvern, Arkansas prin anul 1910 și și-a schimbat învățăturile pentru ca să fie asemenea lui. Așa a făcut o mulțime de alți foști adepți ai lui Parham, care acum făceau parte din Biserica lui Dumnezeu în Cristos a lui Mason. Durham a revenit la Los Angeles și a încercat să predice în camera de la etaj a lui Elmer Fisher situată la adresa Strada Spring nr. 327, dar nu i s-a permis acel lucru. Apoi, el s-a dus la Misiunea Strada Azusa și a început să-și predice

învățătura. S-a întâmplat că Seymour tocmai era plecat, dar când a auzit el de acest fapt, s-a grăbit să se întoarcă și l-a oprit. Frank Bartleman a ajutat la găsirea unui loc provizoriu pentru Durham ca să predice și a stat pe platformă alături de el. Metoda mai ușoară a fost o critică justă zdrobitoare. Mari mulțimi veneau să-l asculte și să i se alăture. La scurt timp după aceea (1912) Durham a decedat, dar metoda lui ușoară încă este populară și astăzi. Învățăturile lui au fost încorporate într-un număr destul de apreciabil de biserici existente, dar a fost denunțat de următorii: sora Crawford, Seymour, Parham, Mason și Fisher. Una dintre primele biserici noi, aflată pe punctul de a începe, folosind învățătura lui Durham, a fost Biserica Evanghelia Statornică (Foursquare Gospel Church) a lui Aimee McPherson.

Frank Ewert a venit în Los Angeles cam prin anul 1911 și foarte curând a devenit păstorul asistent al lui Durham, preluând lucrarea când Durham a decedat în anul 1912. În curând el avea să introducă învățătura „Unicitatea” (Oneness) sau „Doar Isus” (Jesus only). În mod surprinzător, Glenn Cook a ajuns sub influența acesteia. El și Ewert s-au rebotezat unul pe celălalt în Numele lui Isus în aprilie anul 1914. Este ușor de observat cum ceva de felul acesta putea să provină din respingerea sfințirii ca experiență. Încercând în permanență a crește în sfințire, dar fără acea predare deplină pe care o cere Dumnezeu din partea noastră, s-ar putea să nu meargă niciodată. Cum a putut Glenn Cook să ajungă sub influența acelei învățături și să nu urmeze îndrumarea lui Isus cu privire la botez? Cam cu vreo șapte ani mai devreme, în timp ce sora Crawford mergea în Salem și în Portland, Glenn se afla într-o misiune asemănătoare în Oklahoma, Indiana și alte așezări de-a lungul drumului. Acum el își retrage pașii cu altă evanghelie, și-anume botezând oamenii din nou. Pe noi ne-a afectat acest lucru? Aceasta este o întrebare în mai multe trepte. Cu siguranță că a avut un impact asupra noastră. Dar vom reveni la aceasta mai târziu.

În anul 1913, câțiva dintre slujitorii albi, care au funcționat sub umbrela bisericii lui Mason, s-au reunit exprimându-și interesul de a constitui propria lor asociație care avea să definească mult mai clar țelurile și mărturisirea lor de credință. Howard Goss a venit cu ideea pe care i-a propus-o lui E.N. Bell care a editat un ziar al bisericii. Bell a acceptat „*lucrarea împlinită a harului*” împreună cu Goss. Astfel, cei doi au fost cei care au luat acea decizie de a forma o asociație. Daniel Opperman, Mack Pinson și Archibald Collins s-au unit cu ei în emiterea „*chemării*” care a fost adresată tuturor bisericilor lui Dumnezeu în Cristos, tuturor adunărilor pentecostale sau adunărilor Credința Apostolică. Acestea ar fi în cea mai mare parte adunările albe care s-au afiliat cu Mason (care a fost de asemenea invitat și rugat să îndrume și să asiste) și toate celelalte adunări independente sau indecise care fuseseră în Credința Apostolică a lui Parham. Mason încă susținea învățăturile originale în timp ce nici unul dintre cei cinci nu a făcut astfel. Un mare grup de slujitori s-a întâlnit în anul 1914 ca răspuns la „*chemare*.” Însă la vremea celei de-a doua întâlniri a lor, învățătura lui Ewert i-a despărțit pe cei cinci lideri. Bell și Opperman fuseseră rebotezați (doar) în Numele lui Isus. Bell l-a rebotezat pe Goss. Pinson și Collins, precum și Bell, Opperman și Goss au renegat sfințirea, așa că ei au putut să crească în sfințire după modelul lui Durham. Scopul original declarat a fost de a îngădui diferențe în cadrul fiecărei adunări, de a crea o asociație, nu o confesiune; fiecare adunare putea să-și definească propriile lor învățături specifice. Însă învățătura „*Doar Isus*” deja îi dezbinase. Goss și Opperman i-au părăsit pentru ca să înceapă o biserică nouă care, în cele din urmă, a devenit Biserica Pentecostală Unită, o organizație de felul „*Doar Isus*”. Bell, printr-o mișcare de compromis, a revenit la botezul Trinitarian recâștigând astfel și poziția de lider al organizației. Cei care au urmat învățăturile lui Durham au evitat oarecum o neînțelegere pe față cu cei care propovăduiau sfințirea. „*Lucrarea împlinită*” a fost clar sprijinită de către conducere, nu era nici o divizare, însă nu s-a forțat acest aspect cu cei care încă propovăduiau sfințirea. Rezultatele sunt acelea că unele adunări încă propovăduiesc sfințirea, cu toate că aceasta le situează în afara curentului principal. Noua organizație nu avea să devină o biserică, ci o asociație, o adunare a lui Dumnezeu. Ei bine, acesta este un scop imposibil, a fi grup bisericesc neconfesional.

Astfel, Adunările lui Dumnezeu și Biserica Pentecostală Unită au devenit destinația majorității acelor care fuseseră Credința Apostolică sub conducerea lui Parham până târziu în anul 1906. Ambii îl urmează pe Durham (nu trebuie să fii sfințit înainte de a primi botezul), iar unul îl urmează pe Ewert (nesocotind instrucțiunea lui Cristos pentru botezul în apă). Există și o excepție notabilă și anume că unii predicatori ai Adunării lui Dumnezeu propovăduiesc sfințirea deplină ca și condiție prealabilă necesară de a fi botezat cu Duhul Sfânt. Deci, în ce fel ne afectează toate aceste lucruri? Ei bine, toți acești oameni pretind că Misiunea Strada Azusa constituie rădăcinile lor, chiar dacă ei nu sunt de acord cu învățăturile originale. (Charles Mason s-a dus la Misiunea Azusa ca să fie botezat în Duhul Sfânt. De aceea, când cei care constituieră o parte provenită din Grupurile Credința Apostolică a lui

Parham s-au mutat la Biserica lui Dumnezeu în Cristos, au avut sentimentul că și-au mutat rădăcinile lor de la Parham la Azusa.) Apoi, unele dintre bisericile aflate sub influența lui Cook, dar niciodată sub influența lui Parham, au păstrat numele Credința Apostolică sau niște variații ale acestuia. Vei putea să întâlnești biserici Credința Apostolică alcătuite atât din oameni de culoare, cât și din oameni albi, biserici care sunt „Doar Isus“, sau care sunt non-Trinitariene. În ceea ce ne privește, noi ne distanțăm de cei care au acceptat aceste noi (dar false) învățături, totuși nu trebuie nici să îngăduim ca această distanțare să ne facă să uităm propria noastră moștenire.

În Ziua Cincizecimii, oameni din multe țări erau adunați la Ierusalim. Acolo ei i-au auzit pe galileeni laudându-L pe Dumnezeu în limbile lor naționale, Fapte 2:5-7. Astăzi, oameni care cred așa cum au crezut cei din Strada Azusa în anul 1906, care sunt sfințiți ca o a doua experiență distinctă, înainte de a fi botezați în Duhul Sfânt și care vorbesc laude la adresa lui Dumnezeu în alte limbi, care sunt uneori de înțeles (dar nu întotdeauna), sunt de obicei numiți pentecostali. Oameni care cred așa cum a propovăduit Durham, și care vorbesc în limbi, dar nu neapărat într-o limbă de înțeles, sunt adeseori (dar nu întotdeauna) numiți charismatici. Noi suntem pentecostali. Noi suntem Trinitarieni. Sfințenia constituie rădăcinile noastre. Învățăturile noastre sunt învățăturile originale propovăduite la Misiunea Credința Apostolică de pe Strada Azusa în anul 1906.

Practica de a-i permite oricui să ocupe un loc pe platformă, dacă respectivii pretindeau că aveau învățătura pentecostală, s-a dovedit a fi anevoioasă pentru sora Crawford. Foștii ei asociați au vrut să folosească platforma ei pentru a evangheliza „noua lor lumină“. Toate lucrurile erau pe poziție de schimbare. Sora Crawford se simțea aproape copleșită. Ea era asemenea unei insule înconjurată de apă. Soțul ei Frank s-a luptat și a câștigat o bătălie de custodie și de aproape un an Mildred i-a fost luată. Ea nu avea la cine să apeleze, nu avea nici lider, nici colaboratori în care să aibă încredere. Reacția soriei a fost de a stabili ferm că mai degrabă va lupta, decât să renunțe sau decât să ajungă la vreun compromis. „*Poți să-mi smulgi brațul drept din umăr, dar nu am să dau înapoi niciodată și nici nu am să compromit adevărul.*“ – avea să afirme ea. Două efecte ale acestei bătălii aveau să dureze mult timp. (Vă amintiți cum Iacov a schiopătat tot restul vieții, după ce s-a luptat cu un înger?) **1).** Oamenilor care nu o suportau li s-a cerut să plece. Fără nici un fel de formalități, doar ia-ți pălăria și pleacă. **2).** Ea a descurajat cu tărie căsătoria. Astăzi, noi putem să-i fim recunoscători soriei pentru fermitatea și curajul ei. Fără aceste atitudini, cu siguranță că ea ar fi eșuat. Publicația noastră încă poartă și transmite aceleași învățături cum a făcut în anul 1906, deși acum tineretul nostru nu este descurajat în privința căsătoriei, iar oamenilor nu li se cere pur și simplu să plece, chiar dacă unii susțin învățături diferite, dar numai atâta timp cât respectivii nu încearcă să promoveze acele crezuri în biserica noastră. Nu mai suntem copii în credință și fiecare știm unde ne situăm.

Fratele Ray Crawford a fost convertit în jurul vârstei de șaptesprezece ani. Doi ani mai târziu el a fost ordonat slujitor. Faptul acesta a fost un mare folos pentru mama lui, din moment ce acum ea avea pe cineva din cadrul propriei sale familii pe care să se bazeze în privința ajutorului și susținerii. Mildred fusese un însoțitor constant și apropiat pentru mama ei, încă din primii ei ani de viață. Dar, pe când avea doisprezece ani, tatăl ei a luat-o de la mama ei în urma unui proces de custodie. Ca urmare, timp de aproape un an ea a avut dreptul numai la vizite efectuate la sfârșit de săptămână. Lucrul acesta s-a petrecut în anul 1909, când fratele Ray răspundea chemării de a propovădui Evanghelia. El făcea referire la mama sa prin expresia „*mama*“ și în curând oricine altcineva avea să procedeze la fel. Astfel, sora Crawford a devenit „*Mama*“ sau și mai formal „*Mama Crawford*“.

Frank Crawford a fost mântuit în Los Angeles și a participat la o tabără în Portland în ultimii lui ani, iar în cele din urmă a devenit apostolic. Fratele Ray a fost atât de fericit să vadă întâmplându-se acest lucru. Sora Crawford trebuie că s-a rugat pentru el de multe ori în timpul vieții ei. Frank era un om de statură medie și o persoană care zâmbea ușor (după ce a fost mântuit). Când se recomanda singur o făcea spunând: „*Este acel vechi nume familiar de Crawford.*“ Era greu pentru cei care l-au cunoscut să privească la el ca fiind tatăl fratelui Ray, fratele Ray fiind un om atât de masiv și înalt.

CAPITOLUL 5

O istorie a taberelor

Păstorul Glassco a organizat o tabără a sfințeniei pe Strada a Douăsprezecea colț cu Strada Division în anul 1906. În anul următor, 1907, păstorul Hanson din Dallas, Oregon s-a unit cu el într-o tabără pentecostală în același loc. Sora Crawford a sosit în Portland înainte ca aceea tabără să înceapă și a rămas o parte a taberei înainte să se întoarcă acasă în Los Angeles. Înainte de tabăra Muntele Tabor din anul 1908, s-au petrecut două evenimente importante. Sora Crawford s-a mutat în Portland, iar păstorul Glassco a demisionat ca păstor din respect pentru ea. Ziarul *Credința Apostolică*, publicat altădată în Los Angeles, era acum publicat în Tabăra Credința Apostolică de la Muntele Tabor din Portland. Slujitori asistenți la tabără au fost păstorul J.G. (Jack) Robbins și păstorul L.N. Bourcey. Fratele Bourcey a fost un propovăduitor de misiune în Portland, înainte de a merge în Salem ca să o audă acolo pe sora Crawford în luna decembrie a anului 1906. El a continuat afilierea cu adunarea din Portland. Fratele Jack a venit pentru prima dată la tabăra de pe Strada a Douăsprezecea colț cu Strada Division în anul 1907.

În perioada dintre anii 1909 și 1920 taberele s-au desfășurat în fiecare an, fie într-un cort mare, fie într-o clădire temporară. Totuși, în timpul acestor ani, a existat o amplasare permanentă a bisericii, iar taberele au avut caracter temporar în diverse locuri. Terenul în suprafață de zece acrii, amplasat la Strada a Cincizeci și Doua colț cu Strada Duke a fost cumpărat în anul 1920, iar acolo s-a ridicat un cort pentru tabără. În vara următoare, deci în vara anului 1921, a fost construit cortul actual. Două extinderi succesive l-au adus la mărimea lui din prezent. În anul 1939 au fost adăugate aripile de pe fiecare parte, iar în anul 1947 platforma a fost mutată mai în spate, extinzându-se lungimea clădirii.

CAPITOLUL 6

Un rezumat al capitolelor de la 1 la 5

REZUMATUL CAPITOLULUI 1

Pe scurt, vedem că la 1 ianuarie 1901, doamna Agnes (Ozman) La Berge, împreună cu câteva dintre colegele ei, s-au rugat ca ea să poată să primească Duhul Sfânt, fiindcă ea nu făcuse așa când a fost sfințită. Ea împreună cu colegele ei erau angrenate în rugăciune și studii biblice timp de aproape zece săptămâni. Era puțin trecut de miezul nopții când rugăciunile lor primiseră răspuns. După ce a fost botezată în Duhul Sfânt, ea a început să se roage într-o altă limbă.

Păstorul Charles Parham, lider al școlii biblice din Topeka, statul federal Kansas, acolo unde s-a și întâmplat acest eveniment, a adoptat numele Credința Apostolică pentru grupul acesta și a început să evanghelizeze în statele din jur, mai bine de trei ani. Mergând în Texas la sfârșitul anului 1904, sau la începutul anului 1905, el a început să aibă succes în adunări. W. Carothers s-a unit cu Parham și ca urmare a fost numit director regional. Parham a adoptat pentru el însuși titlul de Proiector (far). Cei doi au început o altă școală biblică, însă de data aceasta în Houston, statul federal Texas, în toamna anului 1905. În vremea aceea, Houston era împărțit pe motive rasiale, însă un predicator de culoare, păstorul W. Seymour, a ascultat învățătura predată în școala respectivă și a îmbrățișat-o, dar fără să fi experimentat el, personal, botezul atunci.

REZUMATUL CAPITOLULUI 2

La începutul anului 1906, Seymour a fost rugat să vină în Los Angeles ca păstor al bisericii sfințeniei de acolo. Când a ajuns el și a început să predice, după cum fusese învățat la Credința Apostolică în Houston, doamna Hutchins, liderul grupului, l-a respins ca păstor și nu i-a mai permis accesul în biserică. În loc să se întoarcă în Houston, Seymour a început să țină adunări de rugăciune în casa soților Richard și Ruth Asbery. Acolo, la 9 aprilie 1906, câteva femei de culoare au fost botezate în Duhul Sfânt și au vorbit în alte limbi. Mai târziu, în decursul săptămânii, Seymour de asemenea a fost botezat în Duhul Sfânt, iar până duminica viitoare adunările s-au mutat, desfășurându-se într-o veche biserică metodistă semirenovată de pe Strada Azusa.

Florence Crawford a auzit și ea despre acele adunări și a început să le frecventeze. Ea l-a consultat pe Seymour în privința stării ei spirituale, iar acesta i-a spus: „*Soră, cazul tău este unul minunat de mântuire, dar trebuie ca să fii sfințită.*” După ce a fost sfințită, iar mai târziu botezată în Duhul Sfânt, cât de curând ea avea să intre în cadrul personalului slujitor cu atribuții de slujire. Nu după mult timp ea a început să efectueze călătorii evanghelice. Fusese în Oakland în luna august, iar după aceea din nou în luna noiembrie, de data aceasta mergând în Salem, Oregon și apoi în Portland, înainte de a se întoarce acasă prin Oakland în luna ianuarie a anului 1907.

REZUMATUL CAPITOLULUI 3

Anul 1907 a fost un an al unei mari schimbări în multe privințe. După două săptămâni petrecute în Portland, sora Florence Crawford s-a întors în Los Angeles pentru a înfrunta un an dificil în propria ei viață particulară. Ea a revenit din nou în Portland în primăvară și a rămas în majoritatea timpului taberei, când, la un moment dat, a fost chemată acasă pentru o vreme. Sora Crawford s-a mutat din casa ei, care era situată în zona Highland Park, pe al Treizeci și Cincilea Bulevard de Est, nr.149.

La începutul anului 1908, sora Crawford s-a mutat în Portland unde și-a stabilit sediul pentru lucrarea ei, aducând cu ea și ziarul la a cărui început în Los Angeles ajutase și ea. Sora Lum de asemenea a venit împreună cu ea.

REZUMATUL CAPITOLULUI 4

Vântul schimbării a suflat peste biserici. Noile învățături au răsărit între vechi prieteni și presiunile în vederea schimbării erau prezente peste tot în drum spre Portland. Sora Crawford era izolată și ca urmare a avut grijă să se ferească de orice altceva, rămânând singură pentru a păstra învățăturile originale. Astfel, ea a izbutit. Învățăturile Credinței Apostolice ale sediului din Portland, Oregon, sunt învățăturile originale propovăduite la Misiunea Strada Azusa când sora Crawford a ajuns acolo în luna aprilie a anului 1906.

Fundamentale printre învățăturile care au fost menținute este cerința de sfințire ÎNAINTE de primirea botezului Duhului Sfânt și învățătura Trinității Divine. Noi am păzit credința.

REZUMATUL CAPITOLULUI 5

Întotdeauna taberele au constituit o parte importantă a misiunii bisericii noastre și a evanghelizării. Taberele constituie culmile de spiritualitate ale anului nostru, pe măsură ce socotim anul ca pornind de la una dintre tabere până la următoarea tabără.

CONCLUZIE

Cu plata unui imens preț personal și trecând prin multe greutăți, sora Crawford a adus pentru prima dată mesajul pentecostal al Credinței Apostolice în Portland, Oregon. Printr-un enorm curaj personal și printr-o hotărâre fermă i s-a îngăduit să izoleze lucrarea de o modalitate deosebit de populară și mai ușoară, timp în care biserica era la începuturi, asemenea unui copilăș. Noi, care acum ne bucurăm de „*Vechea Cale Croită*“, avem față de această soră o datorie de recunoștință pentru că s-a dăruit pe sine însuși, absolut fără nici un fel de egoism, în acei ani hotărâtori. Noi încă ne mai bucurăm de o binecuvântare deosebită prin faptul că organizăm tabere în fiecare an.

BIBLIOGRAFIE

PUBLICAȚII

- The Apostolic Faith* # 1 & # 2 Publicate de The Apostolic Faith Movement of Los Angeles.
The Apostolic Faith # 3, # 4 & # 5 Publicate de The Pacific Apostolic Faith Movement, Hq. Los Angeles.
The Apostolic Faith de la # 6 la # 13 Publicate de The Apostolic Faith Mission, Hq. Los Angeles.
- Richard Crayne Early 20th Century Pentecost, Morristown, Tennessee
 January 13th, 1960.
 (Cincizecimea în Zorii Secolului al XX-lea)
- Stanley M. Burgess, Gary B. McGee
 & Patrick H. Alexander Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements,
 Regency Reference Library, Zondervan.
- Vinson Synan The Holiness Pentecostal Movement in the United States,
 William B. Eerdmans Publishing Co.
 (Mișcarea Penticostală Sfințenia în Statele Unite)
- Carl Brumback SUDDENLY... FROM HEAVEN Gospel Publishing House,
 Springfield, Missouri.
 (DEODATĂ... DIN CER)
- Frank Bartleman How Pentecost Came to Los Angeles
 (Cum a Venit Cincizecimea în Los Angeles)

ZIARE

- The Kansas City Journal Kansas City, Missouri, Tuesday, January, 22, 1901:
 Page 1, columns 3 and 4 (Pagina 1, coloanele 3 și 4)
 WAS A PENTECOST
 "Apostolic Faith" Believers Claim a Gift of Tongues
 (A FOST O CINCIZECIME
 Credincioșii "Credinței Apostolice" Revendică un Dar al Limbilor)

SCRIERI NEPUBLICATE

- Elsie Ott A History of The Apostolic Faith, Hq. Portland,
 Mid-December 1906-1940
 (O Istorie a Credinței Apostolice, Sediul din Portland
 De la mijlocul lunii decembrie 1906 până în anul 1940)

INTERVIURI, DISCUȚII, ISTORIE ÎNREGISTRATĂ PE CASETE AUDIO

- Ora Janes An Interview Pastor Hanson's Church/Apostolic Faith church,
 Dallas OR., 1906-1907
- Viola Davis Personal Conversation The Apostolic Faith, Albany OR., 1906-1907
- R.R. Crawford Cassette tape recording Personal Background and History
- L.C. Carver Cassette tape recording Report on Church History, Costa Mesa
 Conference, Nov. 18, 1986

Pentru preistoria bisericii noastre, între anul 1901 și anul 1905, dacă există mai mult decât o singură versiune a povestirii, colecția povestirilor, al cărui autor este Richard Crayne, este acceptată ca fiind singura autoritate. În privința istoriei timpurii, din anul 1906 până în anul 1908, *Credința Apostolică*, un ziar al bisericii, publicat de către Misiunea Strada Azusa, este acceptat ca fiind autoritatea supremă.